

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/105/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116207269
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3116207269.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a JUDr. Gabriely Janákovvej v právnej veci navrhovateľa: T., proti plnoletému nesvojprávnemu dieťaťu: G. zastúpenej opatrovníčkou T., o zníženie výživného na plnoleté dieťa, o odvolaní navrhovateľa a o odvolaní plnoletého nesvojprávného dieťaťa ako osoby oprávnenej z vyživovacej povinnosti proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 29. januára 2019, sp. zn. 16C/84/2016-642 v spojitosti s dopĺňacím rozsudkom zo dňa 6. septembra 2022, sp. zn., 16C/84/2016-793 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v spojitosti s dopĺňacím rozsudkom **p o t v r d z u j e .**

Žiaden z účastníkov **n e m á** právo na náhradu trov odvolacích konaní, ani na náhradu trov dovolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom v spojitosti s dopĺňajúcim rozsudkom súd prvej inštancie znížil vyživovaciú povinnosť navrhovateľa voči jeho plnoletej nesvojprávnej dcére G. O., naposledy určenú rozsudkom Okresného súdu Trenčín č. k. 32P/194/2011-219 zo dňa 23.02.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19CoP/38/2012-273 zo dňa 22.11.2012 na sumu 130,- eur mesačne s účinnosťou od 25.04.2016 do 31.08.2016 s tým, že týmto sa mení rozsudok Okresného súdu Trenčín č.k. 32P/194/2011-219 zo dňa 23.02.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 19CoP/38/2012-273 zo dňa 22.11.2012 v časti vyživovacej povinnosti navrhovateľa k dcére - nesvojprávnej G. O., nar. XX.XX.XXXX (výrok I.). Vo zvyšku súd prvej inštancie návrh zamietol (výrok II.) a o trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania (výrok III.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa podaným návrhom doručeným súdu dňa 25.04.2016 domáhal zníženia výživného na svoje plnoleté nesvojprávne dieťa zo sumy 180,- eur mesačne na sumu 40,- eur mesačne s účinnosťou od 20.07.2013 (t.j. aj za obdobie predchádzajúce podaniu návrhu) a náhrady trov konania. Uviedol, že aktuálne (v čase podania návrhu) má vyživovaciú povinnosť určenú vo výške 180,- eur mesačne a to rozhodnutím súdu z roku 2012. V marci 2016 mu bol doručený návrh matky nesv. G. na zvýšenie výživného na mal. Q., ktorý je bratom G., kedy aj zistil, že dcéra G. poberá od 20.07.2013 invalidný dôchodok, a má tak stabilný príjem. Vyplácanie invalidného dôchodku mu opatrovníčka dcéry (jej matka) zamlčala. Opatrovníčka nesv. G. iadala návrh zamietnuť. Naďalej požaduje platenie výživného od otca napriek tomu, že sa na strane dcéry zmenili pomery v dôsledku pravidelného príjmu z vyplácaného dôchodku a to vzhľadom na náklady, ktoré je potrebné vynakladať na odôvodnené potreby dieťaťa. Návrh považuje za amorálny vzhľadom na diagnózy dcéry, ktorá potrebuje celodenný dohľad, trpí mentálnou retardáciou stredného

stupňa, parciálnou epilepsiou s prechodom do generalizovaných záchvatov, ťažkou dyspraxiou, nosí okuliare, ťažšie chodí. Ona ako opatrovníčka a jej matka, zabezpečuje starostlivosť o ňu na 100% a bude ju zabezpečovať doživotne, dokiaľ jej to jej sily umožnia. Poukázala na to, že navrhovateľ dcéru 6 rokov nevidel, neprejavuje o ňu záujem, nič jej nekúpil, nikam ju nevzal, neobdaroval ju na sviatky ani na Vianoce, nezaujíma sa o ňu a obe ich spoločné deti (tak G., ako aj mal. Q.) vyčleňuje z prípadných majetkových nárokov prostredníctvom zbavovania sa majetku. Pri zníženom výživnom, ktoré navrhuje navrhovateľ, by sa dcéra dostala tesne nad hranicu životného minima.

3. Za aplikácie ustanovení § 62 ods. 1 - 5, § 75 ods. 1, 2, § 77 ods. 1, § 78 ods. 1 Zákona o rodine na zistený skutkový stav, súd prvej inštancie dospel k záveru o čiastočnej dôvodnosti návrhu na zníženie vyživovacej povinnosti. Uviedol, že naposledy bola vyživovacia povinnosť navrhovateľa voči G. upravovaná rozsudkom z roku 2012, kedy bola G. žiačkou X. ročníka Špeciálnej základnej školy internátnej, pričom po porovnaní jej zdravotného stavu nedošlo k jeho zlepšeniu. Naďalej je ťažko zdravotne postihnutá, trpí epileptickými záchvatmi, centrálnym hypotonickým syndrómom, má stredný stupeň mentálnej retardácie, nosí okuliare. Okrem toho sa jej pridružilo kožné ochorenie na nohách, ktoré si vyžaduje sústavnú pravidelnú liečbu a zvýšenú hygienu, tiež zvýšenú starostlivosť o jej osobné veci. G. je síce vyspelejšia fyzicky, ale mentálne sa jej stav nezlepšil, pričom nie je ani prognóza jeho zlepšenia, preto súd prvej inštancie konštatoval, že G. nie je schopná sa sama živiť a túto schopnosť s najväčšou pravdepodobnosťou ani nikdy nezíska. G. je stále v celom rozsahu odkázaná na celodennú starostlivosť a dozor dospeljej osoby, pričom týmto stavom je najviac dotknutá jej matka, ktorá jej (s výnimkou času stráveného v dennom stacionári) poskytuje dlhodobu, bez akejkoľvek osobnej pomoci navrhovateľa, osobnú starostlivosť a opateru, ktorú okolnosť je potrebné nad rámec iných kritérií vziať do úvahy, ako významný faktor pre posúdenie, kto sa akou mierou má finančne podieľať na zabezpečení jej potrieb. Súd vzal do úvahy tvrdenia samotného navrhovateľa, že sa s G. ani jej bratom Q. niekoľko rokov už nestýka, v podstate dlhodobo jeho jediným prínosom v starostlivosti o G. je výživné, ktoré na mesačnej báze uhrádza. Hoci navrhovateľ tento stav dáva za vinu výlučne matke v dôsledku jej negatívneho postoja k nemu, je potrebné vziať do úvahy objektívny fakt, že jeho úplne rezignovaný postoj v otázke osobného kontaktu so svojimi dospelými deťmi bez ohľadu na akokoľvek narušené vzťahy s bývalou manželkou, prinajmenšom nesvedčí o skutočnom záujme otca o potreby, či záujmy svojej postihnutej dcéry. Navrhovateľ ani jeho rodina nie sú G. postihnutím nijako limitovaní v každodennom fungovaní, v pracovnom živote alebo pri organizácii akýchkoľvek iných rodinných aktivít. Naproti tomu, osobná starostlivosť o mentálne postihnutú dcéru je nepochybne najmä pre matku náročná časovo, fyzicky aj psychicky, vyžaduje si neustálu pozornosť, do istej miery limituje matku v jej pracovných, či iných bežných voľno časových aktivitách. Režim matky aj ostatných členov domácnosti sa prispôsobuje režimu G., a teda osobná starostlivosť o ňu výrazne dopadá na matku, na možnosť si naplánovať každodenné záležitosti, či starostlivosť o ostatných (nielen maloletých) členov domácnosti. Miera, akou jeden a druhý rodič participuje na osobnej starostlivosti o G., ktorá je na strane matky neporovnateľne výrazne vyššia, je preto významným faktorom, ktorý súd musí zohľadniť pri stanovení pomeru, akou sa budú rodičia podieľať na úhrade nákladov na G. život. K nákladom G. súd konštatoval, že tieto boli podrobne špecifikované a tiež zdokladované. Súd považoval za dôvodný argument matky, že v súvislosti so zdravotným stavom G. sú zvýšené výdavky na stravu, ošatenie, obuv, ako aj lieky a zdravotnícke pomôcky. Pokiaľ navrhovateľ rozporoval výdavky na G., tieto jeho argumenty súd považoval za úplne neodôvodnené, naopak, všetky výdavky boli preukázané, zdokladované a matkou aj odôvodnené, výdavky na bývanie matkou predložené v rámci aktualizácie výdavkov boli na počet osôb žijúcich v domácnosti aj správne pomerne rozpočítané. Ak aj boli predložené pokladničné doklady, kde predmetom kúpy bolo viac položiek (celkom zrejme aj odevy pre mužov), tieto neboli pri vyčísl'ovaní nákladov na G. zohľadnené, a boli z pokladničných blokov selektované len tie položky, ktoré sa týkali G.. Ak teda navrhovateľ uvádzal, že na pokladničných dokladoch sa uvádzajú napr. pánske slipy, tak aj po porovnaní s tabuľkou nákladov na oblečenie je zrejme, že náklady za takúto položku uplatnené ani neboli. Ak navrhovateľ rozporoval zakúpenie dvoch bünd za jednu sezónu, okrem toho, že matka navrhovateľky odôvodnila, že ide o jednu zimnú a jednu prechodnú bundu, súd túto námietku vyhodnotil ako neodôvodnenú, pretože zakúpenie dvoch sezónnych bünd nepovažoval za nič neštandardné o to viac, pokiaľ sa jedná o osobu na mentálnej úrovni malého dieťaťa, kde je väčší predpoklad zašpinenia, znehodnotenia odevu, a kde nemôže byť nadštandardnou vymoženosťou mať k dispozícii dve zimné bundy na obmenu. Identicky posúdil aj námietky ohľadom zakúpenia ostatných položiek oblečenia (a to aj dvoch kusov v roku 2018 zakúpených namietaných pyžám), pretože aj vzhľadom na deklarovaný skrátený menštruačný cyklus a kožné ochorenie G. je objektívne daná zvýšená potreba výmeny, prania, a teda aj opotrebovania, a to aj nočnej bielizne. Námietku ohľadom

toho, že G. sa pohybuje celý deň v stacionári, a teda nemá kde strácať svoje veci, súd rovnako vyhodnotil ako neadekvátnu, najmä ak je nesporným faktom, že mentálne vybavenie navrhovateľovej dcéry je na úrovni dieťaťa, a teda nemožno považovať za neobvyklé, ak G. veci postráca, ušpiní, znehodnotí, alebo naloží s nimi inak, než by dospelý zdravý človek mohol vôbec predpokladať, a to sa môže nepochybne prihodiť i vtedy, ak je pod dozorom v stacionári. Ak boli navrhovateľom počas konania rozporované výdavky na cukráreň, kino, DVD, časopisy, súd uvádza, že si treba uvedomiť, že takéto aktivity (stretnutie s ostatnými klientmi stacionára, návšteva cukrárne, či zmrzliny, kina, či nákup časopisov primeraných mentálnej úrovne G.) sú prakticky jediným spoločenským a kultúrnym vyžitím, ktoré môže G. vzhľadom na svoj zdravotný stav vôbec absolvovať. Výdavky na takúto položku v sume 30,- eur mesačne, súd preto nepovažoval za nič, čo by nebolo možné uznať ako odôvodnený výdavok, čo navyše platí za stavu, keď aj sám navrhovateľ si zakomponoval do svojich výdavkov aj náklad na športové, či kultúrne vyžitie v sume 40,- eur mesačne, ktorý výdavok považuje za adekvátny, potrebný a pravidelný. Niet pritom dôvodu, prečo by na rovnaké aktivity (aj keď samozrejme vzhľadom na jej stav zrejme zamerané iným smerom, ako je to u dospelého zdravého človeka) nemala mať aj G. právo. Toto by malo byť rešpektované predovšetkým zo strany jej rodičov, keďže aj kontakt s inými ľuďmi, v spoločnosti pri bežných spoločenských situáciách nepochybne prispieva k skvalitneniu starostlivosti o G. a aj k všestrannému rozvoju jej spoločenských zručností a duševnej pohody. Aj namietané vreckové poskytované G. plní funkciu uspokojovania jej potrieb v prípade realizácie jej spoločenského života v čase, ktorý netrávi s členmi rodiny (výlety zo školy, denného stacionára) a vedie ju k dosiahnutiu primeranej finančnej gramotnosti. Súd mal za to, že uvedený výdavok je na prospech G.. Ak boli namietané zvýšené výdavky na hygienické potreby v sume 35,- eur mesačne, tieto zase aj v porovnaní s totožnou položkou uvádzanou navrhovateľom (30,- eur) rovnako súd nepovažoval za neprimerané, najmä pokiaľ G. má aj pridružené zdravotné komplikácie vyžadujúce si zvýšenú hygienu (má kožné ochorenie, skrátený menštruačný cyklus, častejšie sa sprchuje). Navyše ide o mladú ženu, a nie je ničím výnimočným, že sa tak, ako zdravé dievčatá, chce skrásliť, pričom s aplikáciou dekoratívnej kozmetiky jej pomáha opatrovníčka (napr. farbenie vlasov za účelom ušetrzenia prostriedkov za kaderníka). V tejto súvislosti treba povedať, že ak by opatrovníčka G. prenechala starostlivosť o hygienu a výzor G. na tretiu osobu za odplatu (napr. kaderník, kozmetička, čo by bolo možné očakávať vzhľadom na aknóznou pleť), tieto náklady by boli jednoznačne a dôvodne vyššie. Rozporovanie uvedených nákladov navrhovateľom súd preto považoval za nedôvodné. Navrhovateľ ďalej počas konania rozporoval náklady G. na zdravotnú starostlivosť a náklady na sprevádzanie G. k lekárom s tým, že jej má opatrovníčka zakúpiť lacnejšie multivitamíny a chodiť s G. k lekárom verejnou dopravou, prípadne jej zabezpečiť lekárov ordinujúcich bližšie k bydlisku G., ktoré argumenty súd rovnako vyhodnotil ako nedôvodné. Opatrovníčka G. zakupuje vitamíny, ktoré sú pre jej zdravotný stav vhodné a ich cena nie je podľa súdu neprimeraná. G. trpí duševnou poruchou a súd sa priklonil k argumentu opatrovníčky G., že zmena ošetrovujúcich lekárov, zubára a neurológa, na ktorých je zvyknutá, by nebolo v jej prospech a spôsobilo by jej stres. Rovnako súd vyhodnotil ako nedôvodný argument navrhovateľa ohľadom dopravy G. na lekárske vyšetrenia. S ohľadom na skutočnosť, že opatrovníčka G. sa osobne stará o ďalšie maloleté deti a má vlastné zamestnanie, nie je z časových dôvodov odôvodnené od nej žiadať, aby využívala hromadnú dopravu, aby tak znížila finančné výdavky na starostlivosť o G., avšak by tým menej času venovala starostlivosti o ďalšie deti a zamestnaniu. Opatrovníčka G. v konaní dostatočným spôsobom preukázala a odôvodnila vynaloženie nákladov na neočakávané potrebné veci pre bežný a spoločenský život. To isté konštatovanie súd uvádza ohľadom nákladov na dopravu do a zo stacionára, ktorú vykonáva za 30,- eur mesačne tretia osoba. Nepochybne, ak by matka navrhovateľky vykonávala túto činnosť denne sama, bolo by to na úkor času na jej pracovné aktivity (ktorými v konečnom dôsledku zabezpečuje vyšší príjem do rodiny) a starostlivosť o ďalšie deti, ktoré navštevujú predškolské a školské zariadenia, navyše odplata 30,- eur sa súdu nejavila ako neprimeraná za takúto pravidelnú službu, pokiaľ odplata zahŕňa aj samotnú osobnú výpomoc tretej osoby pri preprave G. a aj príspevkov na benzín. Súd tiež považoval za nedôvodný argument navrhovateľa, aby G. chodievala do školy, resp. denného stacionára autobusom, čím by sa znížili výdavky z dôvodu, že po zohľadnení časového hľadiska mal súd za to, že nie je od opatrovníčky G., ktorá vykonáva osobnú starostlivosť o G. (vrátane ošetrovania nôh ráno aj večer) a ďalšie maloleté deti, spravodlivé žiadať, aby sprevádzala G. do školy, resp. denného stacionára hromadnou dopravou v pracovné dni, počas ktorých sa jej manžel zdržuje v Českej republike, pričom osobnú starostlivosť o G. a ostatné deti vykonáva výlučne opatrovníčka G.. Náklady na dovolenku v Terchovej, v Sušiciach, následne v roku 2018 v Beskydách a predĺžený víkend v Černovicich a integračný tábor súd nepovažoval za nadštandardné v porovnaní so životnou úrovňou navrhovateľa, ktorý bol od posledného rozhodovania súdu o výživnom minimálne na dovolenke v Karibiku, Thajsku a Dubaji. Odôvodnenými výdavkami vzhľadom na zdravotný stav G. boli aj výdavky na okuliare, mobilný

telefón, knihu, budík, zvonček, kufor, povlečenie, vankúše a periny, poplatok EEG, ZRPŠ, poistenie v škole, peňaženku, náušnice a vzhľadom na jej osobný život aj náklady na narodeninovú tortu a medovníky, ktoré G. doniesla do denného stacionára pri príležitosti príchodu a menín. Opatrovníčka G. dostatočne odôvodnila nákup drahších obliečok, vankúšov a periny pre G., keďže tieto musí všetky častejšie prať vo vysokých teplotách. Do pozornosti súd tiež dal, že G. je síce pozbavená spôsobilosti na právne úkony, je však osobou, ktorá má svoje potreby a pocity, hoci sú odlišné od zdravého človeka, avšak rovnako ako zdravý človek má právo, aby jej potreby a pocity boli rešpektované, a to najmä zo strany jej rodičov, a preto nemožno v žiadnom prípade konštatovať, že by pre svoj zdravotný stav mala mať G. menej potrieb ako zdravý človek, resp. že by nemala mať nárok na rovnaké (a aj rovnako drahé) potreby ako jej zdraví rovesníci. K nákladom G. za obdobie od apríla 2016 do augusta 2016, kedy bola G. žiačkou strednej školy uviedol, že výdavky G. na všetky jej vyčíslené a odôvodnené potreby boli za obdobie od apríla 2016 do augusta 2016 v sume 557,71 eur mesačne. Zahŕňali náklady na bývanie 29,94 eur rozpočítané na 6 členov domácnosti vrátane P. M. (manžela matky G.), náklady na spoločenský život (návšteva cukrárne, ZOO, kina, nákup časopisov, DVD) v sume 30,- eur, hygienické potreby v sume 35,- eur, náklady na zdravotnú starostlivosť a náklady na sprevádzanie G. k lekárom v sume 57,93 eur, náklady na pranie v sume 15,- eur, telefón v sume 2,- eur, stravu mimo školu v sume 150,- eur, náklady na školu v sume 75,- eur, v ktorej je zahrnutá strava (desiata a obed v hodnote 26,- eur denne) a náklady na dopravu do školy, družinu, varenie, školské potreby, výlety, vreckové. Jednorazové výdavky G. spočívali v úhradách neočakávaných potrebných vecí pre bežný a spoločenský život v priebehu kalendárneho roka v sume 103,45 eur mesačne a náklady na ošatenie v sume 59,39 eur mesačne. Príjem G. bol do 31.12.2016 v sume 319,50 eur. Po odpočítaní príjmu G. od jej výdavkov je zrejmé, že rodičia G. by sa mali podieľať na jej výžive na zabezpečenie jej potrieb v celkovej sume od apríla 2016 do augusta 2016 v sume 238,21 eur mesačne, keďže táto časť ostala aj po vyčerpaní invalidného dôchodku neuhradená. Súd vyhodnotil ako odôvodnené mesačné výdavky G. za obdobie od septembra 2016 do decembra 2017 spočívajúce v nákladoch na bývanie v sume 29,94 eur, nákladoch na spoločenský život v sume 30,- eur, v nákladoch na hygienické potreby v sume 35,- eur, nákladoch na zdravotnú starostlivosť a náklady na sprevádzanie G. k lekárom v sume 57,93 eur, nákladoch na pranie v sume 15,- eur, nákladoch na telefón v sume 2,- eur, nákladoch na stacionár, v ktorom je zahrnutá strava (raňajky, desiata, obed, olovrant v hodnote 2,90 eur denne) a náklady na dopravu do stacionára 182,67 eur, vreckové 20,- eur, strava mimo stacionára. Dôvodnosť zvýšených nákladov na stravu mimo denného stacionára od septembra 2016 na sumu 140,- eur (t.j. strava celkovo v sume 200,90 eur (140,- eur + 21 dní x 2,90 eur) oproti dovtedajšiemu obdobiu od apríla 2016 do augusta 2016 v sume 176,- eur (150,- eur + 26,- eur) opatrovníčka G. nepreukázala, preto súd vychádzal z uplatnených nákladov na stravu G. v sume 176,- eur aj za obdobie, odkedy navštevuje denný stacionár. Po odpočítaní nákladov na stravu v dennom stacionári od uvedenej sumy súd považoval za odôvodnené výdavky G. na stravu mimo stacionára v sume 115,10 eur (176,- eur - 21 dní x 2,90 eur). Jednorazové výdavky G. spočívali v úhradách neočakávaných potrebných vecí pre bežný a spoločenský život G. v sume 103,45 eur a nákladoch na ošatenie v sume 59,39 eur mesačne. Výdavky G. na všetky jej vyčíslené a odôvodnené potreby sú za obdobie od septembra 2016 do decembra 2017 v sume 650,48 eur mesačne. Príjem G. bol do 31.12.2016 v sume 319,50 eur a od 01.01.2017 v sume 326,60 eur. Po odpočítaní príjmu G. od jej výdavkov je zrejmé, že rodičia G. by sa mali podieľať na jej výžive od septembra 2016 do decembra 2016 v celkovej sume 330,98 eur a od januára 2017 do decembra 2017 v sume 323,88 eur. Ďalej v roku 2018 a 2019 súd ako odôvodnené výdavky zobral do úvahy výdavky G. vyčíslené na sumu 691,24 eur mesačne, ktoré spočívali v nákladoch na bývanie 26,41 eur, nákladoch na spoločenský život (cukráreň, ZOO, kino, časopisy a DVD) v sume 30,- eur, hygienických potrebách v sume 35,-eur, nákladoch na zdravotnú starostlivosť v sume 60,04 eur, nákladoch na pranie v sume 15,- eur, nákladoch na stacionár, v ktorých je zahrnutá strava (už len 2 x denne) a nákladoch na dopravu do a zo stacionára v celkovej sume 217,09 eur, vreckovom 20,- eur, strave mimo stacionára v sume 150,- eur. Jednorazové výdavky G. spočívali v úhradách neočakávaných potrebných vecí pre bežný a spoločenský život G. vrátane výletov a tábora pre G., či zakúpenia sonickej zubnej kefky v sume 69,16 eur a nákladoch na ošatenie v sume 68,54 eur mesačne. Príjem G. bol do 31.12.2018 v sume 333,80 eur a od 01.01.2019 v sume 342,50 eur. Po odpočítaní príjmu G. od jej výdavkov je zrejmé, že rodičia G. by sa mali podieľať na jej výžive od januára 2018 do decembra 2018 v celkovej sume 357,44 eur a od januára 2019 v sume 348,74 eur. Z uvedeného je zrejmé, že náklady G., ktoré ostali neuhradené aj po započítaní jej príjmu pochádzajúceho z invalidného dôchodku, boli výraznejšie nižšie iba v období od apríla 2016 do 31.08.2016. V ďalšom období mesačné náklady vyčíslené rovnakým spôsobom aj po započítaní invalidného dôchodku, ktorý sa len minimálne každoročne zvyšuje, postupne mierne stúpajú. Na strane G., aj keď začala poberať invalidný dôchodok, tento príjem v žiadnom prípade

nepostačuje na úhradu jej odôvodnených potrieb. Je vidieť, že v rozhodnom období zostáva každý mesiac nemalá čiastka, úhradu ktorej musia zabezpečiť rodičia. Navrhovateľ je naďalej príslušníkom I.. V čase posledného rozhodovania o výživnom v roku 2011 bol jeho priemerný mesačný zárobok vo výške 964,- eur. Od septembra 2015 do augusta 2016 bol priemerný čistý mesačný príjem navrhovateľa vo výške 1.117,94 eur. V ďalšom období v roku 2018 po aktualizácii pomerov jeho priemerný čistý mesačný príjem predstavoval sumu 1.261,14 eur. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín č.k. 30P/164/2015-252 zo dňa 09.05.2016 mu bola zvýšená vyživovacia povinnosť k mal. Q. zo sumy 100,- eur mesačne na sumu 190,- eur mesačne s účinnosťou od 01.09.2015. Nedoplatok na zročnom výživnom v sume 480,- eur súd povolil navrhovateľovi splácať v splátkach po 20,- eur mesačne. Súd vyhodnotil ako odôvodnené výdavky navrhovateľa mesačné výdavky na platby výživného pre mal. Q. v sume 190,- eur so splátkou dlhu na výživnom 20,- eur. Ako odôvodnené výdavky na jeho strane ďalej súd vzal do úvahy výdavky na lieky, ktoré boli na začiatku konania deklarovane v sume 20,- eur mesačne, v roku 2018 už 50,- eur mesačne, hoci navrhovateľ uvádzal len prechodne zhoršený zdravotný stav v dôsledku infekcie nohy prekonanej v roku 2018, avšak nepreukázal, že by toto jednorazové infekčné ochorenie (pre ktoré bol len krátko PN tak, ako to potvrdil) spôsobilo nárast každomesačných nákladov na lieky až o 30,- eur. Na toto zvýšenie v takomto rozsahu súd preto neprihliadol, pričom ako odôvodnené výdavky (aj s poukazom na deklarované problémy s krvným tlakom, a dlhodobou silnou astmou a alergiou), súd vzal do úvahy navrhovateľom uvádzané náklady len v priemere dvoch tvrdených súm, teda sumu 35,- eur mesačne. Pokiaľ navrhovateľ uvádzal v roku 2016 a 2017, že náklady na stravu v zamestnaní a stravu mimo zamestnania činia v sume 120,47 eur mesačne a v roku 2018 to už spolu malo byť 300,- eur, súd k tomu uvádza, že navrhovateľ nepreukázal odôvodnenosť takéhoto mohutného nárastu výdavkov za tak krátke časové obdobie, pričom ani netvrdil ani nepreukázal, že by k nárastu došlo pre prípadné špeciálne stravovanie, diétu a pod. Ako dôvod uvádzal, že si musí uhrádzať doplatok za stravné lístky, čo je polovica lístka v sume 3,70 eur a tiež to, že mu manželka povedala, že mimo zamestnania sa nedá za 100,- eur prestravovať a tak pristúpil k navýšeniu výdavkov. Súd uznal navýšenie len z dôvodu potreby úhrady časti stravných lístkov, čo je pri jednom stravnom lístku suma jeho polovice, ako to uvádzal, a teda suma 1,85 eur / ks za 1 deň, čo pri priemerne 22 pracovných dňoch činí sumu maximálne cca 40,- eur a teda výdavky na stravu deklarovane navrhovateľom pôvodne v sume 120,- eur mohli vzrásť max o 40,- eur, teda priemerné mesačné výdavky na stravu súd uznal v hodnote 160,- eur. Výdavky na hygienu boli deklarovane v sume 20,- eur, od r. 2018 v sume 30,- eur mesačne, čo je v priemere za dané obdobie suma 25,- eur, ktorú súd uznal. Ďalej súd uznal výdavky na oblečenie 30,- eur mesačne, pričom navrhovateľ tak, ako pri nákladoch na hygienu, nepredložil túto svoju potrebu žiadnymi dokladmi, avšak súdu sa nejavili tieto výdavky na hygienu či ošatenie ako neprimerané. Súd ďalej uznal výdavky na mobilný telefón v sume 26,- eur, poistenie zodpovednosti za škodu pri výkone povolania v sume 2,90 eur a pomernú časť platieb za dodávku plynu, elektriny a platieb za užívanie bytu k mesiacu november 2016 v celkovej sume 74,04 eur a od decembra 2016 do decembra 2017 v sume 111,07 eur, poplatok za komunálny odpad v sume 1,95 eur. I tieto výdavky vzrástli v roku 2018, pričom pomerná časť platieb za dodávku plynu, elektriny a platieb za užívanie bytu v roku 2018 predstavovali na jednu osobu sumu 134,59 eur. Súd uznal aj zákonom danú povinnosť koncesionárskeho poplatku v sume 4,64 eur mesačne. Vo vzťahu k položke kultúrne a spoločenské, športové vyžitie, ktorú navrhovateľ dodatočne zahrnul do súhrnu svojich výdavkov v sume 40,- eur, súd konštatoval, že vôbec (na rozdiel od obsahovo totožnej položky u G.) navrhovateľ ani len neuviedol a ani ničím nezdokladoval, v čom tieto výdavky spočívajú, čím znemožnil súdu posúdiť ich odôvodnenosť. Súd nespochybňoval, že na voľno-časové aktivity prakticky každý vynakladá určité viac či menej pravidelné výdavky, to však navrhovateľa nezabavilo povinnosti, aby sa tieto pokúsil aspoň bližšie špecifikovať, čím znemožnil súdu ich do celkového vyčíslenia jeho výdavkov zahrnúť. Pokiaľ navrhovateľ tvrdí, že jeho aktuálne majetkové pomery nie sú ideálne, a je prakticky odkázaný na to, že mu väčšinu potrieb financuje manželka, potom aj deklarovany výdavok na internet a satelitnú TV v sume 36,- eur mesačne výrazne prevyšuje ním deklarované finančné možnosti a súdu sa tento výdavok javí za ním prezentovanej sociálnej situácie ako neprimeraný, ktorý v žiadnom prípade nie je nevyhnutný, a teda nie je možné ho ani pre účely tohto konania považovať za výdavok, ktorý by mal prednosť pred výživným na dieťa. Súd ako neodôvodnený výdavok, ktorý nemá prednosť pred úhradou výživného na dieťa vyhodnotil platbu rizikového životného poistenia a pomernú časť platieb za dodávky plynu, elektriny a za užívanie bytu vzťahujúcu sa k spolužijúcim osobám v domácnosti (súd preto aj tieto platby zohľadnil len pomerne). Navrhovateľ poukazyval na svoj výdavok spočívajúci v splátkach hypotekárneho úveru na byt. K tomuto výdavku súd uviedol, sa jedná o spotrebný úver a hypotekárny úver, z ktorého sú spoludlžníkmi navrhovateľ aj jeho manželka, pričom nehnuteľnosť, ktorá bola úverom financovaná, je vo výlučnom vlastníctve manželky navrhovateľa. Navrhovateľ sa tak zaviazal splácať úver, hoci zaň

nenadobudol do svojho vlastníctva žiaden majetok, čím sa nedôvodne vzdal majetkového prospechu. Čo sa týka jednorazových výdavkov, ktoré žiadal navrhovateľ zohľadniť (vysávač, chladnička, šľahač, svietidlo, bližšie neidentifikovaný nábytok) súd konštatuje, že vo vzťahu k týmto (najmä vo vzťahu k bližšie neidentifikovanému tovaru z T.), nie je možné bez ďalšieho konštatovať, že by šlo o nevyhnutný výdavok, naviac, ak má ísť o tovary, ktoré boli určené aj pre iných členov jeho domácnosti. Na strane G., ak aj súd uznal jej jednorazové výdavky (viď tabuľka a č.l. 533), išlo vždy o výdavky jej osobné, viažuce sa iba na jej osobu, nie spotrebný tovar zakúpený do domácnosti, ktorý slúži celej rodine. Takýto výdavok navrhovateľa preto nie je spôsobilý privodiť pre neho lepšiu pozíciu v tomto konaní a ak aj ho navrhovateľ vynaložil, nezbavuje ho to v tom- ktorom mesiaci povinnosti uhradiť G. výživné, resp. nemôže nákup chladničky či vysávača znamenať, že by za daný mesiac mal navrhovateľ G. zaplatiť len znížené výživné vzhľadom na to, že mu pre nákup spotrebičov nezostali finančné prostriedky navyš. Navrhovateľ sa viacerými svojimi úkonmi vzdal majetkového prospechu, keď nehnuteľnosti nadobudnuté z vyporiadania BSM v roku 2012 v hodnote 25.300,- eur previedol na svoju súčasnú manželku a jej dcéru s tvrdením, že manželke vrátil sumu 10.000,- eur, resp. 15.000,- eur, pričom opatrovníčka G. bola povinná vyplatiť navrhovateľovi za vyporiadací podiel z BSM sumu 11.889,26 eur (z ktorého naviac mohol ušetriť financie na úhradu výživného aspoň na nejaký čas). Navrhovateľovo bezpodielové spoluvlastníctvo so súčasnou manželkou bolo zrušené rozsudkom Okresného súdu Žilina č.k. 17C/253/2010-18 zo dňa 19.01.2011. Navrhovateľ v dedičskom konaní po jeho matke ako oprávnený dedič uzavrel s ostatnými dedičmi dohodu, že nadobúdateľom celého dedičstva v čistej hodnote 40.000,- eur je manžel poručiteľky, čo súd rovnako hodnotil ako vzdanie sa majetkového prospechu navrhovateľom. Argument navrhovateľa spočívajúci v jeho vyživovacej povinnosti k súčasnej manželke súd rovnako nepovažoval pre účely výživného pre G. za dôvodný, keďže vyživovacia povinnosť k deťom predchádza vyživovacej povinnosti k manželke, pričom významnými okolnosťami sú skutočnosti, že manželka navrhovateľa počas manželstva s navrhovateľom nadobudla za nižšiu hodnotu od navrhovateľa nehnuteľnosti v P. L., nadobudla do výlučného vlastníctva byt v J. na úver, ktorého spoludlžníkom je navrhovateľ, je oprávnenou osobou z poisťnej zmluvy pre prípad smrti navrhovateľa, je jedinou spoločníčkou a konateľkou v obchodnej spoločnosti a jej zamestnávateľ jej a navrhovateľovi poskytol tri zahraničné dovolenky (Karibik, Thajsko, Dubaj), ako odmenu za pracovné výkony. Tiež manželka navrhovateľa zdedila pozemky v Obci Y. pri O. a prevádzkuje nové auto značky M. - K. a hoci nie je evidovaná ako jeho držiteľka, prevádzka tohto automobilu nepochybne nie je lacná, ktorá skutočnosť už sama osebe nesvedčí o tom, že by bola manželka navrhovateľa nevyhnutne odkázaná na finančnú a majetkovú pomoc od navrhovateľa. Okrem toho pri doplnení dokazovania vyšlo najavo, že aktuálne sa vykonávajú rekonštrukčné práce na chate v P. L., ktorú podľa tvrdení navrhovateľa financuje jeho manželka zo zdedených prostriedkov, aj keď pripustil, že sa aj on na prerábaní podieľa, hoci len málo, "skôr nie". Nech by aj navrhovateľ prispel na rekonštrukciu chaty v akomkoľvek, hoci aj malom rozsahu, potom to nesvedčí o ničom inom, ako len o tom, že predsa len nejaké voľné finančné prostriedky navrhovateľ k dispozícii má. Príjem navrhovateľa sa tak v porovnaní od poslednej úpravy vyživovacej povinnosti zvýšil (r. 2011 v sume 964,- eur, v roku 2016-2017 v sume 1.117,94 eur, v roku 2018 v sume 1.261,14 eur), odôvodnené výdavky od poslednej úpravy vzrástli s účinnosťou od 01.09.2015 o platbu výživného na syna Q. o 90,- eur mesačne (+ 20,- eur zameškané výživné). Jeho bežné výdavky ustálené v roku 2012 v sume 317,90 eur (v roku 2012 boli výdavky navrhovateľa na bývanie vo výške 85,92 eur 1/3 nákladov na nájom, TV a internet, rozhlas a TV, elektrina a plyn v byte), poplatok za smeti 1,825 eur, poplatok za telefón 26,40 eur, poplatok za elektrinu v P. L. 6,64 eur poisťné 2,70 eur mesačne, lieky 17,81 eur mesačne, cestovné do práce 11,20 eur, strava celkovo 165,40 eur), celkovo v porovnaní s výdavkami, ktoré súd uznal v tomto konaní, stúpili tak, ako ich súd vyšpecifikoval v odseku 33 (zohľadniac poslednú aktualizáciu výdavkov pre rok 2018), tak uznané výdavky v roku 2018 boli 420,08 eur (35,- eur lieky, 160,- eur strava, 25,- eur hygiena, 30,- eur ošatenie, 26,- eur mobil, 2,90 eur poisťka, 4,64 eur RTVS, 1,95 eur odpad, pomerná časť nákladov na byt 134,59 eur), v roku 2016 a 2017 to boli výdavky ešte nižšie vzhľadom na nižšie zálohové platby za byt. Nárast príjmu tak od posledného posudzovaného obdobia bol vyšší, ako nárast odôvodnených výdavkov navrhovateľa. Nepribudli mu ani ďalšie vyživovacie povinnosti voči deťom. Súd zohľadnil aj pomery matky G. a jej manžela. Matka G. pracuje naďalej ako daňová poradkyňa. V roku 2011 bol jej priemerný mesačný zárobok vo výške 1.105,89 eur. V roku 2015 bol jej mesačný zárobok v sume 1.050,32 eur. Matka G. poberala do marca 2017 rodičovský príspevok v sume 203,20 eur mesačne a prídavok na dieťa v sume 70,56 eur mesačne. Príjem matky G. z výkonu práce ako daňovej poradkyne je podľa daňového priznania za rok 2017 v sume 839,- eur mesačne. Okrem toho deklarovala, že od augusta do decembra 2018 poberala rodičovský príspevok vo výške 214,70 eur mesačne, v januári 2019 rodičovský príspevok v sume 220,70 eur mesačne a prídavky na

dieťa v roku 2018 po 23,68 eur na 4 deti, čo je eur na 4 deti, čo je 97,36 eur mesačne.

94,72 eur mesačne a v roku 2019 po 24,34

Súdom prvej inštancie konštatovaný stav na strane matky bol teda nasledovný:

-od apríla 2016 (zač. rozhodného obdobia) do marca 2017, čo je 12 mesiacov, kedy poberala rod. príspevok 203,20 eur + prídavok na dieťa 70,56 eur, čo je spolu 12 x 273,76 eur, spolu za toto obdobie: 3.285,12 eur

- príjem od januára 2017 do decembra 2017 podľa daň priznania: 839,- eur x 12 mesiacov, spolu za toto obdobie 10.068,- eur

- príjem v roku 2018 podľa daň. priznania: 839,- eur x 12, spolu za toto obdobie: 10.068,- eur

- príjem v roku 2018 od augusta 2018 do decembra 2018 rodičovský príspevok 214,70 eur + prídavok na deti 94,72 eur, t.j. 5 x 309,42, spolu: 1.547,10 eur

- príjem v roku 2019 - 01/2019 : rodičovský príspevok 220,70 eur + 4 x prídavok na deti 97,36 eur, spolu: 318,06 eur.

Spolu za 34 mesiacov od apríla 2016 do januára 2019 je to 25.286,28 eur, čo je priemerný zárobok za celé aktuálne posudzované obdobie cca 743,- eur mesačne, z čoho vyplýva, že príjem na strane matky G. klesol v porovnaní s naposledy posudzovaným obdobím v roku 2012. Súčasne jej pribudli od roku 2012 ďalšie dve vyživovacie povinnosti k mal. Q. M., nar. XX.XX.XXXX a mal. Y. M., nar. XX.XX.XXXX. Súd zisťoval aj zárobokové pomery manžela matky G. s tým, že priemerný čistý mesačný príjem v čase poslednej úpravy pomerov bol cca 5.615,- eur, v čase zisťovania súdom priemerný čistý mesačný príjem bol 6.610,- eur + priemerný príjem ako SZČO k tomu vo výške cca 133,- eur (rok 2016) až 160,- eur mesačne (133,-eur), z čoho vyplýva, že príjem manžela matky G. oproti času poslednej úpravy výživného vzrástol o cca 1.000,- eur a tiež o cca 150,- eur titulom výkonu činnosti SZČO. Súd prvej inštancie uviedol v súvislosti s príjmom manžela matky, že je potrebné si uvedomiť, že príjem manžela síce je nadštandardný, ale súd v tomto konaní nehodnotil to, či je príjem vysoký, nízky, či na slovenské pomery primeraný, ale výlučne len to, či od poslednej úpravy pomerov došlo u tohto príjmu či už k pozitívnej, alebo negatívnej zmene natoľko, že to môže mať za následok aj úpravu vyživovacej povinnosti navrhovateľa voči G.. Len prípadná výrazná zmena popri iných súčasne existujúcich skutočnostiach, môže sa totiž pretaviť do rozhodnutia o znížení výživného. Na druhej strane, len samotná skutočnosť, že vzrástol príjem manžela matky (ktorý sám ani vyživovaciu povinnosť voči G. nemá) nemôže znamenať, že súd tomu adekvátne zníži výživné jej otca k nej. Treba zobrať do úvahy fakt, že síce sa zvýšil príjem manžela matky, ale aj jemu pribudli medzičasom dve ďalšie vyživovacie povinnosti voči Q. a Y., voči ktorým má ako k svojim vlastným deťom prioritnú vyživovaciu povinnosť a na jeho strane zohľadniť aj to, že podľa nerozporovaných tvrdení matky G., tento G. vníma ako vlastné dieťa, osobne sa v rámci možností podieľa na starostlivosti o ňu, financuje aj čiastočne jej potreby, akoby šlo o vlastnú dcéru, nerobí medzi deťmi rozdiely, čím aspoň v tom čase, v ktorom sa nachádza v domácnosti (keďže pracuje v ČR), do určitej miery odbremeňuje matku G. od starostlivosti o ňu, a teda do určitej miery zastupuje pri starostlivosti o G. neprítomného otca. To všetko nepochybne rovnako tiež (minimálne finančne či časovo) na úkor ostatných jeho vlastných detí s potrebou prispôsobenia sa i G. režimu. Okrem toho, ak súd musí hodnotiť príjem plynúci do domácnosti matky G., síce sa príjem jej manžela zvýšil v medziobdobí od roku 2012 až doposiaľ o niečo viac, ako 1.000,- eur, avšak v globále príjmy do rodiny nijako výrazne nevzrástli. Možno to jednoznačne konštatovať s poukazom na skutočnosti uvedené v odseku 40, keď v rovnakom medziobdobí na druhej strane sa znížil príjem matky G. oproti príjmu dosahovanému v roku 2012, nehľadiac na to, že pribudli do rodiny ďalšie dve maloleté deti, v dôsledku čoho výdavky rodiny opäť rástli. Pokiaľ boli len na dve najmladšie deti Q. a Y. deklarované mesačné výdavky na súkromnú škôlku/jasle, súd tento výdavok nepovažuje za neodôvodnený, aj keď je jeho výška vyššia, ako je bežná platba za obdobné štátne zariadenie. Pokiaľ by totiž matka bola nútená ostať s deťmi doma a plne sa sama musela venovať starostlivosti o ne, nepochybne negatívne by sa to prejavilo v jej príjmoch. Celkom zrejme by ako daňová poradkyňa nedosahovala ani taký príjem, aký sa jej popri troch maloletých deťoch darí dosiahnuť a príjmy do rodiny plynúce (na zvyšovanie ktorých poukazuje navrhovateľ), by neboli nepochybne ani také, aké sú za stavu, keď deti sú v súkromnej škôlke a matka sa v tomto čase venuje v rámci možností svojmu povolaniu. Nad rámec argumentácie súd ešte dodáva, že určujúcimi kritériami pri stanovení výšky výživného (vrátane jeho neskoršej zmeny - zvýšenia alebo zníženia) sú vždy odôvodnené potreby výživou oprávnenej osoby a možností a schopností výživou povinnej osoby. Z konštatovaného je podľa názoru súdu zrejme, že možnosti a schopnosti, t.j. v užšom nazeraní výška príjmu rodiča, ktorý má dieťa v osobnej starostlivosti, resp. výška príjmu jeho manžela, síce vplýva na určenie výšky výživného, ale skôr len okrajovo a len pri spolupôsobení aj ostatných určujúcich kritérií. Toto kritérium je síce dôležité, ale samo osebe nie je rozhodujúce, a teda len samotné navýšenie príjmu manžela matky nespôsobuje tomu adekvátne poníženie výživného výživou povinného

rodiča. Treba si tiež uvedomiť, že pokiaľ majetkové pomery tohto rodiča alebo jeho nového manžela sú lepšie, ako pomery výživou povinného subjektu (spravidla druhého rodiča), tieto "lepšie pomery" sa prejavujú aj v materiálne vyššej kvalite zabezpečovania bezprostrednej osobnej starostlivosti, ale nepodmieňujú automaticky modifikáciu výšky vyživovacej povinnosti výživou povinného rodiča. Možno to konštatovať aj vo vzťahu k faktu, že matka G. a jej manžel nadobudli v období od 2012 do 2014 síce do BSM nehnuteľnosti (rodinný dom a chatka), čo je prejavom nepochybne aj vyšších príjmov, čo by svedčalo tomu, že sa životná úroveň matky v porovnaní s obdobím posledného určovania výživného zvýšila, čo na druhej strane nemôže byť bez ďalšieho dôvodom zníženia výživného na strane navrhovateľa. Z kúpy rodinného domu či chatky, ktorú využíva rodina G. totiž nepochybne profituje aj G. samotná, ktorá má tak zabezpečený lepší bytový štandard, komfortnejší priestor pre život a teda z praktického hľadiska lepšie podmienky pre svoje každodenné fungovanie, či trávenie voľného času. Inými slovami, zvýšenie príjmu na strane rodiča, ktorý má dieťa v osobnej starostlivosti, resp. zvýšenie príjmu nového manžela tohto rodiča, paušálne nevedie k (proporcionálnemu) zníženiu výživného výživou povinného rodiča. Súd teda zdôraznil, že za najdôležitejší parameter pre určenie / zmenu výživného považuje stále majetkové pomery povinnej osoby a odôvodnené potreby dieťaťa, a hoci dieťa má zdieľať životnú úroveň oboch rodičov, samotná okolnosť, že rodič, ktorému je dieťa zverené, alebo jeho nový partner, má vyšší životný štandard alebo vyšší príjem, neznamena, že to povinného rodiča zbavuje zodpovednosti a znižuje rozsah jeho vyživovacej povinnosti. Posúdiac teda aj príjmy manžela matky a ich zmeny v rozhodnom období, ako aj celkovú situáciu na strane manžela matky G., príjmy matky G. a počet ich ďalších vyživovacích povinností, ktoré im pribudli, tak, ako to súd podrobne učinil v predchádzajúcich odsekoch konštatoval, že zmena v príjme manžela matky G. popri ostatných zistených skutočnostiach, nie je dôvodom pre zníženie vyživovacej povinnosti navrhovateľa voči G. v prejednávanej veci. Súčasne uviedol, že v porovnaní s rokom 2012 sa životná úroveň navrhovateľa nijakým výrazným spôsobom nezhoršila, nezhoršil sa jeho zdravotný stav, je stále zamestnaný, príjem sa mu zvýšil, štruktúra jeho odôvodnených a súdom uznaných výdavkov zostala prakticky nezmenená, výdavky rástli adekvátne, výrazné zmeny vo výdavkoch v porovnávanom období badať nemožno. G. je stále osobou, ktorá nie je schopná sa sama živiť, na vyživovanie zo strany rodičov je preto stále nutne odkázaná. Dôvodom na čiastočné zníženie výživného je podľa názoru súdu po vyhodnotení všetkých dôkazov skutočnosť, že v období od podania návrhu (apríl 2016) do 31.08.2016, kedy bola G. ešte žiačka, boli odôvodnené potreby G., na ktoré jej invalidný dôchodok nebol dostačujúci nižšie, než tomu bolo v období od 01.09.2016, kedy nastúpila do denného stacionára, v dôsledku čoho jej výdavky podstatnejšie vzrástli. Po odpočítaní príjmu G. od jej výdavkov je zrejme, že rodičia G. by sa mali podieľať na jej výžive a na zabezpečení jej potrieb v celkovej sume od apríla 2016 do augusta 2016 v sume 238,21 eur mesačne, keďže táto časť ostala aj po vyčerpaní invalidného dôchodku neuhradená. Naproti tomu, v období od septembra 2016 do decembra 2016 táto suma činí 330,98 eur a od januára 2017 do decembra 2017 sumu 323,88 eur a od januára 2018 do decembra 2018 sumu 357,44 eur a od januára 2019 sumu 348,74 eur, teda počnúc 01.09.2016 táto suma je vyššia aj cca o 100- 120,- eur mesačne. Z tohto pohľadu preto súd porovnávajúc aj výdavky G. v čase poslednej úpravy výživného dospel k záveru, že za obdobie od 01.09.2016 doposiaľ niet dôvodu na znížovanie výživného, nakoľko odôvodnené výdavky G. boli ešte vyššie než v roku 2012, pričom ani jej invalidný dôchodok nepokrýva tieto výdavky v celom rozsahu, keď neuhradená zostáva suma v rozmedzí približne 320-360,- eur mesačne. Súd nevzhladol dôvod na zníženie výživného za obdobie od 01.09.2016, keďže navrhovateľom uhrádzané výživné v sume 180,- eur mesačne je nevyhnutne potrebné na vykrytie tých výdavkov, na úhradu ktorých invalidný dôchodok nepostačuje. Táto suma je pritom vzhľadom na rozsah výdavkov, ktoré ostávajú na pleciach rodičov (320-360 eur mesačne) úplne adekvátne, pričom treba zohľadniť to, že matka neplní svoju vyživovaciu povinnosť na rozdiel od navrhovateľa len finančne, ale aj osobnou každodennou starostlivosťou o G., na ktorú je G. v celom rozsahu odkázaná. Súd preto návrh aj v časti zníženia výživného za dobu od 01.09.2016 zamietol ako nedôvodný. Objektívne však podľa názoru súdu výdavky na G., na úhradu ktorých ani jej invalidný dôchodok nestačil, boli v období od podania návrhu do 31.08.2016 reálne nižšie, než je tomu od 01.09.2016, a to nielen v zanedbateľnom rozsahu, čo predstavuje dôvod na čiastočné zníženie výživného za toto rozhodné obdobie. Ide celkom o sumu cca 238,- eur mesačne, ktorú je potrebné rozdeliť medzi oboch rodičov, keďže táto ostala neuhradená aj po spotrebovaní celého invalidného dôchodku v období od podania návrhu do 31.08.2016. Súd dospel k záveru, že v možnostiach navrhovateľa je uhradiť z takto ustálenej čiastky sumu 130,- eur mesačne, čo predstavuje z celkovej sumy 238,- eur mesačne cca 55%. Takýto pomer sa súdu javí ako primeraný, plne v možnostiach navrhovateľa, súčasne spravodlivo zohľadňujúci fakt, že výdavky G. za dané obdobie skutočne boli nižšie, než za obdobie po 31.08.2016 tak, ako tieto výdavky súd už podrobne opísal v

predchádzajúcich častiach svojho rozhodnutia. Preto súd za obdobie od 25.04.2016 do 31.08.2016 pristúpil k zníženiu výživného zo sumy 180,- eur mesačne na sumu 130,- eur mesačne, ktorá je podľa jeho názoru primeraným príspevkom navrhovateľa ako otca na výživu svojej dcéry za dané obdobie, počas ktorého bola ešte študentkou a jej potreby neboli až tak nákladné, ako od času, keď nastúpila do denného stacionára. Táto suma je v možnostiach navrhovateľa a zníženie výživného na túto sumu za dané obdobie nemôže byť s prihliadnutím na vyčíslenie G. potrieb za toto obdobie na ujmu kvality a úrovne zabezpečenia starostlivosti o ňu a súčasne ani úhradou takto čiastočne poníženého výživného sa navrhovateľ nedostane do ťaživej sociálnej situácie, ktorá by mu neumožnila úhradu jeho základných životných potrieb a nákladov. Navrhovateľ podaným návrhom žiadal znížiť jeho vyživovaciu povinnosť k G. zo sumy 180,- eur mesačne na sumu 40,- eur mesačne s účinnosťou od 20.07.2013, teda aj za obdobie predchádzajúce dňu podania návrhu. Súd prvej inštancie vyhodnotil návrh v tejto časti ako nedôvodný, prikloniac sa k takému výkladu príslušných zákonných ustanovení, podľa ktorého pre prípad zníženia výživného doba, na ktorú možno uplatniť zmenu pôvodného rozhodnutia, je upravená v § 77 ods. 1 veta druhá Zákona o rodine, a to odo dňa začatia súdneho konania. Dôvodil, že pokiaľ v ust. § 77 ods. 1 Zákona o rodine v prípade priznania výživného na plnoleté deti je pre priznanie vyživovacej povinnosti aplikovaná zásada, že právo patrí bdelym, nemožno túto aplikovať len vo vzťahu k oprávnenému z vyživovacej povinnosti bez rovnakej aplikácie vo vzťahu k povinnému z vyživovacej povinnosti, a to najmä s poukazom na skutočnosť, že v prípade posudzovania dôvodnosti návrhu na zníženie vyživovacej povinnosti súd posudzuje všetky okolnosti tak na strane povinného rodiča, ako aj plnoletého dieťaťa. Z uvedených dôvodov v tejto časti, ako aj v celom zvyšnom rozsahu (nad rámec vyhovujúcej časti) súd prvej inštancie návrh zamietol. Vzhľadom na to, že v konaniach, na ktoré sa aplikuje Civilný mimosporový poriadok, v zásade žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (§ 52 CMP) a vzhľadom na to, že neboli splnené podmienky pre aplikáciu § 55 CMP, keďže súd v konaní nevzhladol také okolnosti, pre ktoré by priznanie náhrady trov konania bolo spravodlivé, súd žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania.

4. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadla nesvojprávna plnoletá G. O., v zastúpení opatrovníčkou a to prostredníctvom svojho právneho zástupcu a navrhovala odvolaciemu súdu jeho zmenu v časti, ktorou bola znížená vyživovacia povinnosť navrhovateľa v jej prospech v období od 25.04.2016 do 31.08.2016 a to tak, že návrh na zníženie vyživovacej povinnosti aj v tejto časti bude zamietnutý a jej bude priznaná náhrada trov konania tak pred súdom prvej inštancie, ako aj pred odvolacím súdom, z čoho teda vyplýva, že napadla tiež výrok rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnuté o náhrade trov konania účastníkov. Uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nesprávne skutkové a právne závery), namietala vecnú správnosť tej časti rozhodnutia, ktorým v určenom období bola znížená vyživovacia povinnosť navrhovateľa voči nej zo sumy 180,- eur mesačne na sumu 130,- eur mesačne. Uviedla, že súd prvej inštancie síce po zrušení pôvodného rozsudku vo veci samej doplnil dokazovanie a vyčerpávajúcim spôsobom detailne a precízne zistil skutkový stav, z ktorého vyplynulo správne zistenie, že jej rodičia by sa mali podieľať na zabezpečení jej potrieb (nad rámec poberaného invalidného dôchodku) v čase od apríla 2016 do augusta 2016 celkovou sumou 238,21 eur, ktorá časť zostala po vyčerpaní jej invalidného dôchodku neuhradená, namieta však pomer, akým by sa jej rodičia mali podieľať na jej výžive, v konkrétnostiach, že navrhovateľ by sa mal dôvodne podieľať sumou 130,- eur a jej matka, ktorá je tiež jej opatrovníčkou sumou 108,21 eur mesačne, pretože nebola zohľadnená skutočnosť, že do 31.08.2016 nenavštevovala denný stacionár, ale strednú školu a jej matka jej poskytovala a aj poskytuje 24-hodinovú dennú starostlivosť, na ktorej sa však navrhovateľ žiadnym spôsobom nepodieľal, nenavštevoval ju, ani jej ničím nad rámec výživného po dobu viac ako 8 rokov neprispieval. Poukazujúc na svoj zdravotný stav, ktorý bol tiež dôvodom pre pozbavenie spôsobilosti na právne úkony (poukázala na závery znalca ustanoveného v konaní o pozbavení jej spôsobilosti na právne úkony, z ktorých vyplýva pre ňu nepriaznivá prognóza spočívajúca v tom, že nie je možné očakávať, že sa jej stav v budúcnosti zlepší a prognóza vývoja jej duševnej poruchy je nepriaznivá), predložiac tiež posudok o odkázanosti na sociálnu službu vypracovaný E. dňa 25.05.2016, v zmysle záverov ktorého bola zaradená do posledného, 6 stupňa odkázanosti a za vymenovania všetkých úkonov, pri ktorých je na ďalšiu osobu odkázaná zastáva názor, že nie je správne a spravodlivé, aby sa žalobca v dotknutom období podieľal na jej výživnom len sumou 130,- eur mesačne, a dôvodným je ponechať aj v tomto období výživné z jeho strany vo výške 180,- eur mesačne, čím by bol podiel matky len vo výške 58,21 eur mesačne.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol tiež navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu zmenu napadnutého rozhodnutia a to tak, že jeho vyživovacia povinnosť bude znížená, a to s účinnosťou od 20.07.2013 zo sumy 180,- eur na sumu 50,- eur mesačne s tým, že žiaden z účastníkov nebude mať právo na náhradu trov konania. Rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne nesprávny, tvrdí, že rozhodnutie, ako aj procesný postup mu predchádzajúci, vykazuje vady. Namieťa nesprávne skutkové a právne závery na ktorých je rozhodnutie založené, tiež nedostatočne argumentačne zvládnuté odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odkazujúc na ust. § 157 ods. 2 O.s.p., rozhodnutie R 37/2010 a tiež Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 36/2010, uplatňujúc dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, resp. d/, f/ a h/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, resp. existencia inej vady konania, nesprávne skutkové a právne závery). Priznané zníženie vyživovacej povinnosti v dotknutom období, považuje len za kozmetickú úpravu. Zamietnutie jeho návrhu v zostávajúcej časti napriek kvantite odôvodnenia, je podľa jeho názoru vecne neudržateľné. Predovšetkým považuje z hľadiska formálneho, vyhovujúci výrok rozhodnutia za nesprávne formulovaný, ktorý mal správne podľa jeho názoru znieť tak, že súd svojim rozhodnutím mení predchádzajúce rozhodnutie súdu o výživnom. V ďalšom uvádza, že nie je pravdou, žeby nemal záujem o svoje deti. Zdôraznil, že mentálne postihnutie dieťaťa bolo jej opatrovníčkou nadmieru emočne prezentované, účelové a v detailoch prehnané. Bol by rád, keby bola jeho dcéra zdravá. On jej zlý zdravotný stav nepopiera, faktom však je, že táto poberá pravidelný príjem, ktorý je potrebné zohľadniť. Samotný súd konštatoval, že od poslednej úpravy výživného sa životná úroveň matky dieťaťa zlepšila, pričom u neho zostala nezmenená. Matka si odporuje a protirečí v starostlivosti o osobu dieťaťa a v životných nákladoch. Dieťa pritom vozí do stacionára iná osoba, ktorej matka platí a tieto náklady si uplatňuje ako oprávnené výdavky dieťaťa. Tiež má dieťa zabezpečené v stacionári celkom štyri jedlá. Naproti tomu matka hovorí o nepretržitej starostlivosti a obetovaní sa. Má pritom manžela, ktorý je top manažér, matka má spolu 5 detí, vlastní prosperujúcu účtovnú firmu. Je logické, že sa osobne nestará nepretržite o dieťa, nakoľko to nie je možné a pre dieťa ani vzhľadom na jeho zdravotný stav vhodné. Dieťa je pritom biologicky normálne dievča. Chodil s ňou na plaváreň, do prírody, jej problém je čisto mentálny, matka ju však vykresľuje ako plne odkázanú osobu. Tak matka, ako aj súd ťažiskovo deklarujú, že dieťa trpí epileptickými záchvatmi, pre ktoré má značne zvýšené výdavky a životné náklady, napr. na bielizeň, ošatenie a podobne, z lekárskeho vyšetrenia predloženého matkou však vyplýva, že posledný záchvat malo dieťa pred vyše rokom a jeho stav je kompenzovaný. Nejde teda o pravidelné epileptické záchvaty, ale sporadické, ktoré sú prekompenzované liekmi. Záver súdu, že súd nemôže zmeniť rozhodnutie o výživnom aj za čas pred podaním návrhu na zníženie výživného na plnoleté dieťa, nemá oporu v zákone, tento bol vyvrátený judikatúrou vyšších súdov, ako aj ústavným súdom, v súvislosti s čím poukázal na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 13Co/863/2014 zo dňa 02.12.2014, z ktorého vyplýva, že i keď je možné súdne rozhodnutie o výživnom na plnoleté dieťa zmeniť, prípadne zrušiť len na návrh, neznamená to, žeby k zmene pomerov, teda aj k zníženiu alebo zrušeniu vyživovacej povinnosti nemohlo dôjsť od okamihu, kedy nastala zmena pomerov, teda aj pred podaním návrhu, tiež na uznesenie KS Žilina sp. zn. 6CoP/48/2016 zo dňa 14.12.2016. Z ustanovenia § 78 ods. 1 Zákona o rodine vyplýva, že k zmene výživného je potrebné pristúpiť vždy od okamihu, kedy sa zmenili pomery. Rozhodujúca je teda zmena pomerov, nie deň podania návrhu. V tejto súvislosti poukázal tiež na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 473/2012 zo dňa 18.09.2012 a uznesenie ÚS ČR sp. zn. II. ÚS 1146/07 zo dňa 07.06.2007. S odkazom na § 157 CMP mal za to, že súd prvej inštancie opomenul, že povinný je pri zmene pomerov oproti poberateľovi výživného v objektívnej nevýhode, často krát sa dozvie o zmene pomerov odôvodňujúcich zmenu vyživovacej povinnosti až neskôr, ako tomu bolo aj v tejto veci, keď opatrovníčka dieťaťa plne zamĺčala skutočnosť poberania invalidného dôchodku dieťaťom. Argumentácia súdu, že zrušenie vyživovacej povinnosti je hmotnoprávne inou situáciou a možno ho vykonať spätne, na rozdiel od zníženia výživného neobstojí, je nezmyselná, nakoľko zrušenie je väčší zásah do vyživovacej povinnosti, ako jeho zníženie. Súd mal vyživovaciu povinnosť znížiť odo dňa priznania invalidného dôchodku dieťaťa, t.j. od 20.07.2013, nie odo dňa podania návrhu a súčasne mal vykonať dôkazy aj za obdobie od roku 2013, týkajúce sa príjmov a výdavkov dieťaťa, ako aj oboch rodičov, ktoré nevykonali, napriek jeho dôkazným návrhom. Pod pojmom priznania výživného súd súčasne chápe aj zníženie výživného, čo je nezmysel. Priznanie výživného je buď určenie ešte súdom neurčeného výživného, alebo zvýšenie už určeného výživného, nie však zníženie, alebo zrušenie. Súd spoľahlivo v tomto smere nevysvetlil prelomenie doterajšej judikatúry. Aj s ohľadom na princíp právnej istoty (Čl. 2 ods. 2 CSP) niet relevantného dôvodu, aby za totožného skutkového a právneho stavu, bolo v tejto veci vykonaný odklon od doterajšej rozhodovacej praxe súdu. Je zrejmé, že od júla 2013 objektívne nastala zmena pomerov v dôsledku priznania invalidného dôchodku dieťaťu, pričom nejde o zanedbateľný mesačný príjem, navyše do septembra

2016 dieťa nenavštevovalo stacionár a nemalo tak výdavky, ktoré pripadajú časovo do úvahy až od mesiaca september 2016. Súčasne je potrebné vziať do úvahy, že od 01.09.2015 mu bolo zvýšené výživné na maloletého syna Q. zo sumy 100,- eur na sumu 190,- eur mesačne, spolu s nedoplatkom vo výške 20,- eur. Je zrejmé, že na strane dieťaťa došlo k podstatnej zmene poberaním pravidelného príjmu, na jeho strane naopak k nárastu výdavkov na výživu súrodenca v tomto konaní vystupujúcej oprávnenej osoby. Zvýšenie jeho platu bolo v podstate len pravidelným valorizovaním platu o infláciu. Celkovo tak zmena pomerov pri posúdení vzniku príjmov a výdavkov činila sumu viac ako 400,- eur netto v prospech dcéry a súčasne v jeho neprospech, preto rozhodnutie súdu matematicky neobstojí a je hmotnoprávne neudržateľné. Podľa neho tak má dieťa de facto vyšší čistý príjem, ako väčšina obyvateľov Slovenska, pri mesačnom invalidnom dôchodku vyše 342,50 eur, ročnom príspevku 70,- eur, mesačnom výživnom z jeho strany ako otca 180,- eur, plus vyživovacej povinnosti matky, spolu cca 670,- eur, čo nezarába väčšina pracujúcich, ktorí navyše musia vyživovať svoje deti. Poberanie invalidného dôchodku je objektívnym faktom, ktorý má vplyv na výšku výživného. Matka je dobre zabezpečená, podniká v oblasti účtovných služieb, on je pritom hasič - záchranár, zákon mu pri služobnom pomere neumožňuje podnikat', pričom vzhľadom na všestrannú náročnosť jeho práce to nie je ani možné. K deklarovanej životným nákladom dieťaťa za jednotlivé roky uvádza, že tieto sú nereálne, značne nadsadené, resp. duplicitné, opakujúce sa a nehospodárne. Súd uvádza, že dieťa malo v roku 2018 a 2019 odôvodnené výdavky v sume 691,24 eur mesačne, čo však presahuje niekoľkonásobne obvyklé náklady bežnej populácie na jednu osobu. Objektívne takéto výdavky nemajú osoby s uvedeným postihnutím. Pokiaľ v zariadení DSS Y. V. má zabezpečené štyri jedlá na deň, výška ďalšej položky strava o sume 140,- eur/mesiac je neopodstatnená (dcéra má 20 rokov a váži 70kg), ako aj položka 30,- eur na cukráreň. Ako neodôvodnené tiež považuje náklady v súvislosti s cestou do stacionára, či jednorazový výdavok 10,99 eur ako medovníky pri vstupe do stacionára. Tri dovolenky ročne uvádzané opatrovníčkou dieťaťa je pre väčšinu ľudí SR nereálny luxus. Za neopodstatnené výdavky tiež považuje ZRŠ a poistenie škola 10,- eur, či náklady na oblečky a periny s poukazom na to, že vydržia minimálne 5 rokov a na cenu, za ktorú sa oblečky predávajú na internete. Rovnako tak položky na mobilný telefón, budík do stacionára, bezdrôtový zvonček, kufor na dovolenky, sú výdavky na veci, ktoré vydržia minimálne 5 rokov, teda možno vziať do úvahy len 1/5 nákladov z nich. Predražená je tiež torta na narodeniny. Neobstoja ani položky na oblečenie, ktoré oblečenie musí vydržať reálne dlhšie ako tvrdí matka a tiež nie je možné, aby oblečenie dieťa strácalo, keďže sa nachádza buď doma, alebo v stacionári. Tiež poukázal na to, že matka dieťaťa s manželom majú spoločné BSM, teda jej manžel sa musí spolupodieľať na nákladoch spojených s údržbou ich majetku a preto je potrebné všetky výdavky deliť 6 osobami, kedy potom náklady na jednu osobu za vodu sú 4,80 eur, plyn 8,70 eur, elektrina 7,02 eur, ostatné náklady 8,57 eur mesiac. Nadhodnotený je tiež výdavok na pranie, nejasnosti sú aj s bločkami, kde sú uvedené gumené rukavice, rakytníkový olej. V tomto smere však odvolanie nechce zahľcovať námietkami ku každému bločku. Naproti tomu jeho nevyhnutné životné náklady, konkrétne výdavky na bývanie v obyčajnom starom panelákovom byte, vezmúc do úvahy splátku hypotéky bytu, bežných spotrebičov a nábytku z dôvodu nutnosti, súd opomenul. Neuznal mu značný počet životných nákladov, pričom na strane druhej u jeho dcéry uznal v plnom rozsahu všetky náklady, až po torty a medovníčky a rôzne marginálne záležitosti, čo považuje za zjavnú nerovnováhu v rozhodovaní. Bývanie je pritom základná potreba a tento výdavok je nutné vynaložiť, inak by bol bezdomovec. Je mu kladené súdom za vinu, že prispieva na úver a že sa nedôvodne vzdal majetkového prospechu. Nerozumie ako by k tomu mohlo prísť, keď prispieva na úver, aby jednoducho mali kde s manželkou bývať. Je logické, že vzájomne s manželkou po sebe navzájom dedia, takže aj byt je dediteľný a záväzok z úveru sa tiež delí. Takisto úvahy súdu o opravách a investíciách do staršieho rodinného domu v P. L. sú nejasné špekulácie, dohady a predstavy. Súd opomenul svoje povinnosti zistiť skutočný stav vecí a vykonať aj tie dôkazy, ktoré sú potrebné na zistenie skutočného stavu vecí tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 35 a § 36 CMP. Pokiaľ súd chcel vysloviť skutkové závery, musel si ex offio splniť aj vyšetrovaciu zásadu a nie rozhodnutie zakladať na dohadoch. Opomenul pri svojom rozhodovaní tiež, že matka jeho dcéry s jej terajším manželom nemajú zrušené BSM, t.j. vyplatená mzda jej manžela patrí do masy BSM a je bezpodielovým spoluvlastníctvom opatrovníčky nesvojprávneho dieťaťa, s ktorými môže táto nakladať v rozsahu 100% a užívať ich. Poukazoval na dosiahnutý príjem manžela matky, ktorý svojou výškou je na úrovni ani nie 1% populácie, o čom svedčí aj životná úroveň, počet vlastnených bytov a domov tak na území SR, ako aj ČR. Kvantum rôznych doložených blokov a dokladov o nákupoch predložených v konaní iba deklaruje nadspotrebu vyplývajúcu zo zjavne nadštandardných príjmov a vysokej životnej úrovne matky dieťaťa a jej manžela, ktoré sa v bežnej populácii nevyskytujú a ktoré sú nie v zanedbateľnej časti a nehospodárne vynakladané. Tiež je zrejmé, že matka využíva tretie osoby na zabezpečovanie bežných úkonov o dieťa, dokonca aj na samotný odvoz autom do stacionára. So

súčasným manželom má ďalšie tri maloleté deti, súčasne podniká, to znamená sama si dobrovoľne na seba prevzala značný objem iných povinností a aktivít, ktoré chce zvládnuť a tak sa nemôže časovo venovať celkovo piatim deťom (z toho dvom z prvého manželstva s navrhovateľom), ako aj podnikaniu a starostlivosti o ich nesvojprávnú dcéru, keďže to časovo nie je možné, a ktorá je počas pracovného dňa až do podvečera v stacionári, bez účasti a starostlivosti matky, čo je plne v poriadku, avšak na strane druhej, prihládanie na nadmernú osobnú starostlivosť matky o nesvojprávnú dcéru neobstojí.

6. Navrhovateľ vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu osoby oprávnenej z vyživovacej povinnosti prostredníctvom svojho právneho zástupcu plne odkázal na dôvody a argumentáciu ním podaného odvolania, nestotožňujúc sa s odvolacou námietkou v tom, že nedošlo k žiadnej zmene pomerov, indikujúcej zníženie výživného. Naopak, vo veci bolo objektívne preukázané, že k zmene pomerov došlo a to k radikálnej a produkované tvrdenie je tak mimo realitu. Odvolanie sa sústreďuje len na očierňovanie jeho osoby a vyzdvihovanie osoby matky. K tomuto však nehodlá zaujímať stanoviská. Tak matka dieťaťa, ako aj súd si zjavne odporujú, keď u jeho osoby posudzujú ako relevantnú každú zmenu jeho príjmu, vznik príjmu na strane oprávnenej z vyživovacej povinnosti, ktorým je invalidný dôchodok a na strane matky ich plnoletého dieťaťa, tiež na zvýšenie jej príjmu prostredníctvom príjmu jej manžela patriaceho do BSM, však neprihliadajú. Poukázal tiež na svoje vyjadrenia, ktoré v zásade replikuje, týkajúce sa časového momentu, odkedy je možné v prípade zistenia pomerov výživné znížiť. Súd podľa jeho názoru svojím rozhodnutím poprel princíp právnej istoty zakotvený v Čl. 2 CSP.

7. Opatrovníčka nesvojprávnej osoby oprávnenej z vyživovacej povinnosti nevyužila svoje právo písomne sa vyjadriť k podanému odvolaniu navrhovateľa.

8. Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a zároveň nadobudol účinnosť zákon č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“), podľa ktorého súdy prejednávajú a rozhodujú veci ustanovené v tomto zákone, medzi nimi i konania vo veciach výživného plnoletých osôb (§ 154 a nasl.).

9. Ustanovenie § 395 ods. 1 CMP určuje, že ak § 396 CMP neustanovuje inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa ods. 2 cit. ust., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

10. Krajský súd Trenčín ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolania boli podané v lehote (§ 362 CSP) a majú predpísané náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu podaných odvolaní, avšak bez toho, aby bol viazaný dôvodmi odvolania (§ 66 CMP), prihládnuť i na prípadné vady konania (§ 67 CMP) a po jeho preskúmaní bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) dospel k záveru, že toto je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdiť, pričom podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, sa odvolací súd stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v celom rozsahu a v podrobnostiach naň poukazuje, aby nadbytočne neopakoval všetky fakty posudzovanej veci.

11. Navrhovateľ sa podaným návrhom domáha zníženia výživného na svoje plnoleté nesvojprávne dieťa zo sumy 180,- eur mesačne na sumu 40,- eur mesačne s účinnosťou od 20.07.2013 (teda aj za obdobie pred podaním návrhu) naposledy mu upravenej (zvýšenej) rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp.zn. 32P/194/2011 zo dňa 23.02.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 19CoP/38/2012 zo dňa 22.11.2012 dôvodiac zmenou pomerov na strane osoby oprávnenej z vyživovacej povinnosti (plnoletej nesv. G.), ktorú zmenu vzhliada v tom, že dcéra začala poberať invalidný dôchodok.

12. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozhodnutím zo dňa 13.06.2017 pod č.k. 16C 84/2016-405 návrhu navrhovateľa na zníženie výživného na jeho plnoletú nesvojprávnú dcéru G. čiastočne vyhovel a čiastočne tento zamietol konštatujúc nenaplnenie zákonných predpokladov pre ním požadované rozhodnutie. Po jeho zrušení odvolacím súdom (uznesenie KS Trenčín zo dňa 24.05.2018 pod č.k. 27Co 73/2018-464) pre nedostatočne zistený skutkový stav, súd prvej inštancie v poradí druhým rozhodnutím (v tomto konaní odvolaniami napadnutým), doplniac dokazovanie v intenciách daných odvolacím súdom, znížil vyživovaciu povinnosť navrhovateľa voči jeho plnoletej nesvojprávnej dcére G. O., naposledy určenú rozsudkom Okresného súdu Trenčín č. k. 32P/194/2011-219 zo dňa 23.02.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19CoP/38/2012-273 zo dňa 22.11.2012 na sumu

130,- eur mesačne s účinnosťou od 25.04.2016 do 31.08.2016 a vo zvyšku návrh zamietol, konštatujúc neexistenciu takej zmeny pomerov z hľadiska ust. § 78 ods. 1 Zákona o rodine, ktorá by odôvodňovala vyhovieť jeho návrhu v celom rozsahu, za súčasnej takej interpretácie ust. § 77 ods. 1 Zákona o rodine, ktorá podľa jeho názoru neumožňuje vyhovieť návrhu na zníženie výživného aj v období pred podaním návrhu.

13. Krajský súd Trenčín, ako súd odvolací, vyššie uvedené rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne za použ. § 387 ods. 1 CSP rozsudkom zo dňa 20. augusta 2019 sp. zn. 27Co 108/2019 potvrdil.

14. V dôsledku dovolania podaného navrhovateľom, Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 27. apríla 2022 sp.zn. 1Cdo 93/2020-760 vyššie identifikovaný rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z procesných dôvodov, vyslovil právny názor, že výrok rozhodnutia súdu o zmene vyživovacej povinnosti musí obsahovať aj formuláciu o zmene rozhodnutia, ktorým bola naposledy určená vyživovacia povinnosť ktorá sa mení, v opačnom prípade výrok rozhodnutia trpí vadou nejednoznačnosti a neurčitosti, pretože nevyklučuje možnosť existencie dvoch protichodných rozhodnutí, pričom vo výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie takáto formulácia explicitne uvedená nie (výrok v tomto smere nie je jednoznačne formulovaný). Zároveň s poukazom na charakter zistenej vady v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sa nezaoberal dovolacími námietkami uplatnenými podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

15. Odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP) vec vrátil na súd prvej inštancie za účelom odstránenia dovolacím súdom vytkutej vady prostredníctvom postupu podľa § 225 CSP.

16. Súd prvej inštancie následne postupom podľa § 225 CSP vydal dňa 06.09.2022 pod sp.zn. 16C/84/2016-793 Doplniací rozsudok, ktorým doplnil výrok I. rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 16C/84/2016 - 642 zo dňa 29.01.2019 nasledovne: „Týmto sa mení rozsudok Okresného súdu Trenčín č. k. 32P/194/2011-219 zo dňa 23.02.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19CoP/38/2012-273 zo dňa 22.11.2012 v časti vyživovacej povinnosti navrhovateľa k dcére - nesvojprávnej G. O., nar. XX.XX.XXXX“. Následne spis opätovne predložil odvolaciemu súdu na rozhodnutie o podaných odvolaniach.

17. Navrhovateľ (otec) vychádzajúc z obsahu odvolania namieta nesprávnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie na ktorých tento založil svoje zamietavé rozhodnutie (dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), nesplnenie povinnosti súdu zistiť skutočný stav veci a riadiť sa vyšetrovacím princípom danej mu ust. § 35 a § 36 CMP (dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 62 ods. 1 CMP), ďalej namieta porušenie práva na spravodlivý proces v dôsledku nedostatočného, arbitrárneho odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP) a v konečnom dôsledku tvrdí existenciu tzv. inej vady, majúcej za následok nesprávnosť rozhodnutia (dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP) naplnenie ktorej vzhliada v nesprávne formulovanom výroku napadnutého rozhodnutia.

18. Nesvojprávna G. prostredníctvom ustanovenej opatrovníčky v zastúpení právnym zástupcom namieta nesprávnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie na ktorých tento založil svoje rozhodnutie v jeho vyhovujúcej časti, ktorou znížil vyživovaciu povinnosť v prospech navrhovateľa na sumu 130,- eur mesačne v období od 25.04.2016 do 31.08.2016 a tiež v časti, ktorou rozhodol o náhrade trov konania účastníkov (dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP) a tiež namieta existenciu tzv. inej vady, majúcej za následok nesprávnosť rozhodnutia (dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP), avšak nekonkretizuje v čom vzhliada jej naplnenie.

19. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP v spojitosti s ust. § 67 CMP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré prechádzalo rozhodnutiu vo veci a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP.

20. V ďalšom sa odvolací súd vzhľadom na odvolaciu námietku navrhovateľa, týkajúcu sa ním tvrdeného nedostatočného, arbitrárneho odôvodnenia napadnutého rozhodnutia zaoberal tiež tým, či postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil účastníkom uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP).

21. Dôvodom zakladajúcim zrušenie rozhodnutia podľa zákonného ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, vo väzbe na vyššie uvedený odvolací dôvod (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkom odníme možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané im za účelom zabezpečenia účinnej ochrany ich práv. O takúto vadu ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom a postupom odňal stranám procesné práva, ktoré im právny poriadok priznáva, k porušeniu ktorého práva dochádza vo výnimočnom prípade tiež v prípade nedostatočného odôvodnenia vydaného rozhodnutia.

22. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, ale za tzv. inú vadu konania, (viď R 111/1998). Výkladom toho, či nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom, následkom zistenia ktorej je zrušujúce rozhodnutie, resp. či ide len o tzv. inú vadu konania, sa zaoberalo Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2015 a prijalo stanovisko, ktoré je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“, vychádzajúc z ktorého teda len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá dôvod na odvolanie spočívajúci v porušení práva na spravodlivý proces (predtým v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom) uvedeným v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, inak ide o tzv. inú vadu konania (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), v súvislosti s čím je potrebné vždy skúmať mieru (intenzitu) nepreskúmateľnosti, ktorou táto vada poškodí účastníka konania na jeho ústavných právach, teda v každej konkrétnej veci individuálne zodpovedať otázku, do akej miery možno nepreskúmateľnosť rozhodnutia posudzovať ako tzv. inú vadu a do akej miery ho možno posudzovať ho ako odňatie možnosti konať pred súdom, resp. porušenie práva na spravodlivý proces.

23. Odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je teda nesporne súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR, avšak len v situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré bolo (ne)vyhovené uplatnenému nároku, čím je pre účastníkov veľmi obťažné pochopiť takéto rozhodnutie, nemožno vylúčiť, že rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, treba považovať za nepreskúmateľné. Takéto rozhodnutie súdu porušuje právo účastníka na spravodlivý súdny proces, pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

24. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nevzhladol dôvodnosť uplatnenej odvolacej námietky z hľadiska vyššie uvedeného odvolacieho dôvodu. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami toho - ktorého účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04), čo plne dopadá tiež na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní, rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolností každého prípadu, preto len ak by súd v odôvodnení nereagoval na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú v konkrétnostiach účastníkom, bolo by potrebné tento nedostatok považovať za prejav

arbitrárnosti. Stačí teda, aby reagoval súd na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B).

25. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky zásadné právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany a obrany proti nej. Odôvodnenie rozhodnutia obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa vyššie uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Skutočnosť, že odvolateľ sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže samo o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, či arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie.

26. Postupom súdu prvej inštancie tak nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil účastníkom uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia netrpí ani takými nedostatkami, ktoré by boli spôsobilé k záveru o existencii tzv. inej vady konania, následkom ktorej by rozhodnutie vo veci bolo nesprávnym (dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP).

27. Vychádzajúc z obsahu odvolania, navrhovateľ tiež namietal vadu rozhodnutia v podobe nesprávne formulovaného výroku I. rozhodnutia, ktorým bolo rozhodnuté o znížení jeho vyživovacej povinnosti vo vymedzenom období tvrdiac, že výrok mal obsahovať jasnú formuláciu toho, že ním sa mení predchádzajúce rozhodnutie o výživnom (rozsudok Okresného súdu Trenčín č. k. 32P/194/2011-219 zo dňa 23.02.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19CoP/38/2012-273 zo dňa 22.11.2012), teda v zásade namietal nedostatok materiálnej vykonateľnosti rozhodnutia ako tzv. inú vadu (odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP).

28. Vyššie uvedená vada bola už odstránená súdom prvej inštancie postupom podľa § 225 CSP, vydaním dňa 06.09.2022 pod sp.zn. 16C/84/2016-793 Dopĺňacieho rozsudku, ktorým tento doplnil výrok I. rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 16C/84/2016 - 642 zo dňa 29.01.2019 nasledovne: „Týmto sa mení rozsudok Okresného súdu Trenčín č. k. 32P/194/2011-219 zo dňa 23.02.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19CoP/38/2012-273 zo dňa 22.11.2012 v časti vyživovacej povinnosti navrhovateľa k dcére - nesvojprávnej G. O., nar. XX.XX.XXXX“ (ako už bolo aj uvedené v bode 16/ tohto rozhodnutia), čím sa vyššie uvedená odvolacia námietka navrhovateľa stala v tomto štádiu už bezpredmetnou.

29. Formálne v odvolaní tiež nesv. G. v zastúpení opatrovníčkou prostredníctvom svojho právneho zástupcu uplatňovala dôvod na odvolanie uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP (existenciu inej vady spôsobilej mať za následok nesprávnosť rozhodnutia), avšak v konkrétnostiach nevymedzila v čom vzhliada jej naplnenie, čím napadnuté rozhodnutie z hľadiska svojho odvolania vo vzťahu k tomuto dôvodu diskvalifikovala z odvolacieho prieskumu. Samotný odvolací súd prieskumom nezistil existenciu žiadnej tzv. inej vady, ktorá by bola spôsobilá mať dopad na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

30. V ďalšom sa odvolací súd zaoberal dôvodnosťou uplatnených odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery), tiež v ust. § 62 ods. 1 CMP (nesprávne, resp. neúplne zistený skutkový stav) a to z hľadiska a v rozsahu jednotlivých podaných odvolaní.

31. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov súdom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov účastníkov nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

32. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

33. Odvolací dôvod uvedený v ust. § 62 ods. 1 CMP súvisí s vyšetrovacím princípom (§ 36 CMP) a so záujmom v mimosporových konaniach zistiť skutočný stav veci (§ 35 CMP), na rozdiel od konaní sporových ovládaných prejednávacím princípom.

34. Vyššie uvedené odvolacie námietky oboch odvolateľov, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vychádzajúc z precízne zisteného skutočného stavu veci, pri plnom rešpektovaní vyšetrovacieho princípu (§ 35 a § 36 CMP) vyvodil správne skutkové a právne závery, vychádzajúc z ktorých posúdil dôvodnosť návrhu na zníženie vyživovacej povinnosti navrhovateľa v rozhodnutí vymedzenom období a výške, nad rámec čoho návrh zamietol správne konštatujúc neexistenciu takej zmeny pomerov z hľadiska ust. § 78 ods. 1 Zákona o rodine, ktorá by odôvodňovala vyhovieť návrhu v celom rozsahu, pri súčasnom dôvodnom posúdení nemožnosti vyhovieť návrhu na zníženie výživného tiež za obdobie pred podaním návrhu vzhľadom na ním prijatú interpretáciu ust. § 77 ods. 1 Zákona o rodine. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež presvedčivo, podrobne a precízne odôvodnil, v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov, spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre jeho potvrdenie. Súčasne sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov a v podrobnostiach naň odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty posudzovanej veci spolu s právnymi závermi súdu prvej inštancie.

35. Predovšetkým vo vzťahu k obsiahlym námietkam navrhovateľa vzťahujúcim sa k vyššie uvedeným odvolacím dôvodom odvolací súd uvádza, že prakticky celá ich ťažisková časť bola produkovaná navrhovateľom už v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, či v rámci predchádzajúceho odvolacieho konania, a bola tak predmetom posudzovania súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi dostatočným a podrobným spôsobom vysporiadal, čo v zásade platí tiež o odvolacích námietkach osoby oprávnenej z vyživovacej povinnosti.

36. Nad rámec uvedeného, vo vzťahu k odvolacím námietkam oboch odvolateľov odvolací súd uvádza:

37. Plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Obaja rodičia, prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa sa má právo podieľať na životnej úrovni rodičov (§ 62 ods. 1, 2 Zákona o rodine). Pri určení rozsahu vyživovacej povinnosti súd prihliada na to, ktorý z rodičov a v akej miere sa o dieťa osobne stará. Výživné má prednosť pred inými výdavkami rodičov. Pri skúmaní schopností, možností a majetkových pomerov povinného rodiča, súd neberie do úvahy výdavky povinného rodiča, ktoré nie je nevyhnutné vynaložiť (§ 62 ods. 4, 5 Zákona o rodine). Pri určení výživného, prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie (§ 75 ods. 1 Zákona o rodine). Právo na výživné sa nepremičuje. Možno ho však priznať len odo dňa začatia súdneho konania. Výživné pre maloleté dieťa možno priznať najdlhšie na dobu troch rokov späť odo dňa začatia konania, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 77 ods. 1 Zákona o rodine). Dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa zmenia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa, je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh (§ 78 od. 1 Zákona o rodine).

38. Ako vyplýva z citovaných zákonných ustanovení, každý z rodičov je povinný vyživovať svoje dieťa. Vyživovacia povinnosť má ale niekoľko foriem. Môže byť plnená osobnou starostlivosťou, alebo tiež poskytovaním vecných plnení, napríklad zakupovaním stravy, nákupom ošatenia, zabezpečením zdravotnej starostlivosti a podobne. Základnou podmienkou správneho určenia (zmeny) vyživovacej povinnosti rodiča k dieťaťu, je vyhodnotenie nákladov na pokrytie odôvodnených potrieb dieťa.

39. Vlastnosťou právoplatných meritórnych súdnych rozhodnutí je ich zásadná nezmeniteľnosť, ktorá je imanentnou súčasťou záruk právneho štátu. Zmena vyživovacej povinnosti, je teda zákonom prípustná výnimka z tejto zásady, pripúšťajúca, aby sa o tej istej veci jednalo znova, avšak len pri splnení prísne stanovených podmienok, čo možno dosiahnuť novým konaním v tej istej veci. Hmotnoprávnou podmienkou je, že sa menia pomery oproti času, keď súd rozhodoval v pôvodnom konaní, čo musí súd najskôr dokazovaním preukázať. Musí teda skúmať existenciu zmeny pomerov oproti času, keď bolo vyhlásené rozhodnutie, ktorého zmena sa požaduje. Pri rozhodovaní o zmene výživného treba porovnať okolnosti dôležité pre určovanie výživného tak v čase skoršieho, ako aj nového rozhodovania, a to na základe spoľahlivých a úplných výsledkov dokazovania. V zmysle judikatúry je potrebné prihliadnuť na všetky okolnosti, ktoré by mohli odôvodniť zmenu výživného, ktoré sa môžu stať dôvodom na zmenu vyživovacej povinnosti len vtedy, keď sa závažnejším spôsobom prejavia v pomeroch účastníkov v porovnaní s ich pomermi v čase vyhlásenia rozsudku. Plynutím času môže nastať zmena pomerov tak na strane detí, v dôsledku zvyšovania nákladov na zabezpečovanie ich odôvodnených potrieb, ako aj na strane rodičov a to zvýšením, alebo znížením príjmu, prípadne existenciou iných okolností, ktoré môžu mať zásadný vplyv pri posudzovaní, či k zmene pomerov na strane či už povinného rodiča, alebo dieťaťa došlo. Súdna prax, výkladom ust. § 78 ods. 1 Zákona o rodine, považuje za zmenu pomerov na strane oprávneného dieťaťa, výraznú zmenu vo výške jeho nákladov na základné životné potreby (bývanie, strava, ošatenie), ale aj zmenu vo výške nákladov na uspokojovanie sociálnych potrieb dieťaťa - vzdelávania, kultúrne a športové aktivity, závislé od veku dieťaťa, ale aj náklady na zdravotný stav dieťaťa. Uvedené náklady na uspokojovanie potrieb dieťaťa, má pokrývať výživné od rodičov, keďže dieťa si ich samé nemôže zabezpečiť, nie je totiž schopné samé sa živiť. Pri zmene pomerov sa vždy prihliadne na vývoj životných nákladov (§ 78 ods. 3 Zákona o rodine). Zmena pomerov, môže nastať aj na strane povinného rodiča dieťaťa. Môže to byť vznik, alebo zánik ďalšej vyživovacej povinnosti, zmena v jeho majetkových a príjmových pomeroch, nepriaznivý zdravotný stav a s tým spojená strata, či zníženie príjmu, prípadne zmena v jeho nevyhnutných výdavkoch a podobne. Pri určení výživného, resp. jeho zvýšení, alebo znížení, teda zmene, prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného.

40. Vychádzajúc z článku 6 základných princípov CMP, v spojitosti s ustanoveniami § 35 a § 36 CMP, súd je povinný zistiť skutočný stav veci, pričom postupuje v súčinnosti s účastníkmi konania a je povinný na účely zistenia skutočného stavu veci vykonať všetky potrebné dôkazy, aj keď ich účastníci konania nenavrhlí (tzv. vyšetrovací princíp, ktorý je v mimosporovom procese úzko spätý s princípom oficiality a princípom materiálnej pravdy, ktoré súvisia s objemom a kvalitou zistených skutočností právne relevantných pre meritórne rozhodnutie). I keď zákon nerezignuje v mimosporových konaniach na procesnú aktivitu účastníkov konania, zodpovednosť za zistenie skutočného stavu veci je bremenom súdu, keďže vylučuje, resp. obmedzuje využitie procesnej zodpovednosti účastníkov konania za výsledok konania, teda ho možno identifikovať ako „potlačenie subjektívneho dôkazného bremena“. Ako vyplýva z uznesenia ÚS SR z 24. apríla 2003 sp. zn. IV. ÚS 78/03 všeobecný súd je povinný a oprávnený v nesporových konaniach vykonávať dôkazy nielen v rozsahu svojej zákonnej kompetencie, ale aj v rozsahu ústavnej zodpovednosti za zistenie skutkového stavu, ktoré dôkazy nemôžu závisieť od vôle účastníkov konania.

41. V konkrétnostiach posudzovanej veci sa navrhovateľ domáha významného zníženia svojej vyživovacej povinnosti (z doposiaľ určenej sumy 180,- eur na sumu 40,- eur mesačne) dôvodiac priznaním invalidného dôchodku nesv. G., ktorá je osobou oprávnenou z tejto vyživovacej povinnosti a to od momentu, kedy jej bol dôchodok priznaný (20.7.2013), teda aj za obdobie, ktoré predchádza podaniu návrhu (25.4.2016).

42. Predmetom posudzovania súdom prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu z hľadiska vyššie uvedených určujúcich kritérií tak bolo, či navrhovateľom tvrdená skutočnosť spolu s ďalšími v konaní zistenými skutočnosťami, tak na strane navrhovateľa ako osoby povinnej, ako aj na strane nesv. G., ako jeho dcéry a osoby oprávnenej z vyživovacej povinnosti, predstavuje takú zmenu pomerov od doby

poslednej úpravy výživného, ktorá by bola spôsobilá k záveru o naplnení hmotnoprávných predpokladov pre požadované zníženie vyživovacej povinnosti.

43. V posudzovanej veci z doposiaľ vykonaného dokazovania vyplynulo, že naposledy bola vyživovacia povinnosť navrhovateľa voči G. upravovaná rozsudkom Okresného súdu Trenčín č.k. 32P/194/2011-219 zo dňa 23.02.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 19CoP/38/2012-273 zo dňa 22.11.2012, právoplatným dňa 12.12.2012, ktorým súd zvýšil vyživovaciu povinnosť navrhovateľa k dcére G. zo sumy 116,18 eur mesačne na sumu 180,- eur mesačne s účinnosťou od 01.05.2011, v ktorom období bola G. žiačkou X. ročníka Špeciálnej základnej školy internátnej, odkedy nedošlo k zlepšeniu jej zdravotného stavu, naďalej je ťažko zdravotne postihnutá, trpí epileptickými záchvatmi, centrálnym hypotonickým syndrómom, má stredný stupeň mentálnej retardácie, nosí okuliare, pridružilo sa jej kožné ochorenie na nohách, ktoré si jednak vyžaduje sústavnú pravidelnú liečbu a zvýšenú hygienu G., ako aj jej osobných vecí. Fyzicky je vyspelejšia, ale mentálne sa jej stav nezlepšil, nie je ani prognóza jeho zlepšenia. Starostlivosť na ktorú je celodenne odkázaná zabezpečuje výlučne matka, navrhovateľ sa na nej niekoľko rokov nepodieľa, s dcérou sa nestretáva, nekontaktuje ju, jeho rodičovské povinnosti v reálnej podobe sú obmedzené výlučne na plnenie si vyživovacej povinnosti v jej finančnej podobe. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín 31Ps/10/2012-47 zo dňa 12.11.2013, právoplatným dňa 14.12.2013, bola G. pozbavená spôsobilosti na právne úkony a za opatrovníčku jej bola ustanovená matka. Do 31.08.2016 bola G. žiačkou Spojenej školy internátnej v E.. G. od 01.09.2016 navštevuje Domov sociálnych služieb v rozsahu 8 hodín denne, v rámci ktorého pobytu je jej poskytovaná starostlivosť a strava. G. poberá invalidný dôchodok od 20.07.2013, ktorý bol ku dňu 22.07.2016 v sume 319,50 eur, od 01.01.2017 v sume 326,60 eur mesačne, do 31.12.2018 v sume 333,80 eur mesačne a od 01.01.2019 poberá invalidný dôchodok v sume 342,50 eur mesačne. Preskúmaním zdokladovaných výdavkov na zabezpečenie odôvodnených potrieb G. vyplýva, že poberaný invalidný dôchodok na ich pokrytie nepostačuje. Výdavky sú v skladbe pravidelných nákladov na bývanie, pobyt v dennom stacionári, stravu, kultúrne a spoločenské vyžitie, oblečenie, zdravotnú starostlivosť, hygienu spolu s mimoriadnymi odôvodnenými výdavkami, všetky v podrobnostiach špecifikované v bodoch 32-34 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Keďže príjem G. z invalidného dôchodku teda bol do 31.12.2016 v sume 319,50 eur a výdavky G. na všetky jej vyčíslené a odôvodnené potreby boli za obdobie od apríla 2016 do augusta 2016 v sume 557,71 eur mesačne, po odpočítaní príjmu G. od jej výdavkov je zrejmé, že rodičia G. by sa mali podieľať na zabezpečení jej potrieb v celkovej sume od apríla 2016 do augusta 2016 v sume 238,21 eur mesačne, keďže táto časť ostala aj po vyčerpaní invalidného dôchodku týmto nekrytá. Výdavky G. na všetky jej vyčíslené a odôvodnené potreby boli za obdobie od septembra 2016 do decembra 2017 v sume 650,48 eur mesačne, príjem G. bol do 31.12.2016 v sume 319,50 eur a od 01.01.2017 v sume 326,60 eur. Po odpočítaní príjmu G. od jej výdavkov je zrejmé, že rodičia G. by sa mali podieľať na jej výžive v celkovej sume od septembra 2016 do decembra 2016 v sume 330,98 eur a od januára 2017 do decembra 2017 v sume 323,88 eur. Ďalej v roku 2018 a 2019 súd ako odôvodnené posúdil výdavky G. v sume 691,24 eur mesačne. Príjem G. bol do 31.12.2018 v sume 333,80 eur a od 01.01.2019 v sume 342,50 eur, teda po odpočítaní príjmu G. od jej výdavkov je zrejmé, že rodičia G. by sa mali podieľať na jej výžive v celkovej sume od januára 2018 do decembra 2018 v sume 357,44 eur a od januára 2019 v sume 348,74 eur. Navrhovateľ je naďalej príslušníkom I.. V čase posledného rozhodovania o výživnom v roku 2011 bol jeho priemerný mesačný zárobok vo výške 964,- eur, od septembra 2015 do augusta 2016 vo výške 1.117,94 eur. V ďalšom období v roku 2018 po aktualizácii pomerov jeho priemerný čistý mesačný príjem predstavoval sumu 1.261,14 eur. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín č.k. 30P/164/2015-252 zo dňa 09.05.2016 mu bola zvýšená vyživovacia povinnosť k mal. Q. (ktorý je rovnako v starostlivosti matky ako G.) zo sumy 100,- eur mesačne na sumu 190,- eur mesačne s účinnosťou od 01.09.2015. Nepribudli mu žiadne ďalšie vyživovacie povinnosti voči deťom. Navrhovateľ sa viacerými svojimi úkonmi vzdal majetkového prospechu, keď nehnuteľnosti nadobudnuté z vyporiadania BSM v roku 2012 v hodnote 25.300,- eur previedol na svoju súčasnú manželku a jej dcéru a tiež v dedičskom konaní po jeho matke ako oprávnený dedič uzavrel s ostatnými dedičmi dohodu, prostredníctvom ktorej sa vzdal svojho dedičského podielu na majetku, ktorý mal hodnotu 40.000,- eur. Je spoludlžníkom so svojou terajšou manželkou na hypotekárnom úvere, ktorý spláca vo výške 362,94 eur pričom nehnuteľnosť, ktorá bola úverom financovaná, je vo výlučnom vlastníctve jeho manželky, teda navrhovateľ sa zaviazal splácať úver, hoci zaň nenadobudol do svojho vlastníctva žiaden majetok, čím sa rovnako nedôvodne vzdal majetkového prospechu.

44. Priznanie invalidného dôchodku samo o sebe nemôže byť okolnosťou, ktorá by znamenala automaticky zníženie vyživovacej povinnosti, resp. zánik vyživovacej povinnosti rodiča k dospelému dieťaťu, v súvislosti s čím odvolací súd poukazuje aj na nález Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. I. ÚS 1996/12 <<http://merit.slv.cz/I.US1996/12>> zo dňa 24.07.2013 z ktorého vyplýva, že priznaním invalidného dôchodku a príspevku na opateru (resp. ďalších dávok) nezaniká automaticky vyživovacia povinnosť rodičov k dieťaťu, ktoré nie je schopné samo sa živiť, čo má pôvod v doktríne, podľa ktorej ak dieťa nenadobudne schopnosť samostatne sa živiť, napr. z dôvodu plnej invalidity, vyživovacia povinnosť rodičov bude trvať po dobu celého jeho života. Uvedený záver má pôvod v časovo mu predchádzajúcom náleze Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. 2306/12 zo dňa 13.03.2013, v ktorom ústavný súd odmietol tézu, že priznanie invalidného dôchodku a príspevku na opateru dieťaťu by vo svojich dôsledkoch mali znamenať podstatne rovnaký stav, ako by bolo dieťa schopné samo sa živiť. Priznanie invalidného dôchodku nemôže znamenať, že týmto budú pokryté všetky individuálne potreby jeho príjemcu.

45. V nadväznosti na vyššie uvedené v konkrétnostiach posudzovanej veci, sa predovšetkým možno identifikovať so záverom súdu prvej inštancie, že nesvojprávna G. napriek tomu, že je poberateľkou invalidného dôchodku od 20.7.2013 (od 1.1.2019 vo výške 342,50 eur) a je plnoletou, vzhľadom na svoje ochorenie, ktoré nie je len prechodného charakteru, doposiaľ nenadobudla a pravdepodobne nikdy ani nenadobudne schopnosť sama sa živiť, z ktorého dôvodu pretrváva vo vzťahu k nej vyživovacia povinnosť zásadne oboch jej rodičov, teda tak navrhovateľa (ako otca), ako aj jej matky, ktorí obaja sa v zásade rovnakým pomerom vo vzťahu k jej potrebám, pokiaľ to neznemožňujú limity dané ich osobnými, majetkovými a finančnými pomermi, musia zo zákona podieľať na zabezpečení jej odôvodnených potrieb, a to nielen v rozsahu tých základných, ale pri zistení, že to ich pomery umožňujú, aj potrieb nad rámec tých základných, prostredníctvom čoho nepochybne môže byť život G. i pri jej ochorení na kvalitatívne vyššej úrovni, pričom relevanciu určitej disparity môžu odôvodňovať také špecifické a významovo dôležité skutočnosti, za ktoré je možné považovať aj výkon osobnej starostlivosti o nesv. G. a to napriek tomu, že táto už nie je maloletá, avšak vzhľadom na svoj nepriaznivý zdravotný stav, v ktorom má pôvod jej invalidita, a tiež pozbavenie ju spôsobilosti na právne úkony, si táto vyžaduje prakticky celodennú starostlivosť bez ohľadu na to, či jej je táto počas pracovného týždňa vo vymedzených denných hodinách poskytovaná tiež v zariadení na to určenom (v DSS -dennom stacionári).

46. Keďže navrhovateľ aj v rámci tohto odvolacieho konania opätovne namieta, že matka, ktorá je zároveň opatrovníčkou nesvojprávnej G., nadmerne emočne jej ochorenie prezentuje a používa psychologicky v rámci procesnej obrany, favorizovanie ktorého ochorenia podľa názoru navrhovateľa je účelové a prehnané, odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že k tejto námietke zaujal svoje stanovisko už v predchádzajúcom zrušujúcom (tiež potvrdzujúcom) rozhodnutí a nevzhladá žiaden zákonný, morálny, ani racionálne udržateľný dôvod, pre ktorý by sa od neho mal tiež aktuálne odchýliť. Opakovane preto zdôrazňuje, že námietky navrhovateľa v tomto smere považuje za nenáležité, keďže skutočnosť, že G. má závažné a celoživotné zdravotné postihnutie je nesporným a preukázaným faktom, ako aj to, že výlučnú starostlivosť o G. už niekoľko rokov vykonáva len samotná matka, pričom niet pochybností o tom, že táto skutočnosť ide tiež na ťarchu starostlivosti o jej ďalšie deti a dopadá na každodenný život jej súčasnej rodiny, ktorá sa režimu G. musí v zásade prispôbovať, nesporne sa tiež premieta limitujúcim obmedzením do pracovných a tým aj zárobkových možností matky, teda ju obmedzuje či v pracovných, spoločenských, ako aj rodinných aktivitách. Navrhovateľ, keďže sa na samotnom výkone starostlivosti o dieťa absolútne dlhodobo nepodieľa, nemôže mať a zjavne ani nemá reálnu predstavu o tom, aké obmedzenia sú z hľadiska praktického života osoby, ktorá je tým zaťažená spojené a akou disharmóniou by aktuálne manželstvo matky G. bola spôsobilou táto skutočnosť zasiahnuť a preto vysoko pozitívne je potrebné hodnotiť prístup manžela matky, ktorý nielenže toto zaťaženie toleruje, ale ako vyplynulo z dokazovania vo všetkých rozhodujúcich oblastiach G. stavia na rovnakú úroveň ako svoje vlastné deti a zo žiadnej oblasti rodinného života ju napriek obmedzeniam vyplývajúcim z jej zdravotného stavu nediskvalifikuje. Naproti tomu výkon rodičovských povinností na strane navrhovateľa je reálne obmedzený na plnenie si vyživovacej povinnosti, takže nielen on, ale ani jeho súčasná rodina, nie sú týmto faktorom žiadnym spôsobom limitovaní vo vzťahu k akýmkoľvek aktivitám (či už pracovným, spoločenským, rodinným, či voľno časovým) v rámci každodenného života (a to ani v minimálnej miere), v dôsledku čoho v celom rozsahu správne súd prvej inštancie túto skutočnosť (mieru výkonu starostlivosti zo strany matky o G.), považoval za významný faktor dôvodne a spravodlivo ovplyvňujúci v zásade vo všeobecnej rovine rovnaký pomer podieľania sa rodičov na potrebách plnoletého dieťaťa, v posudzovanej veci však indikujúci k určitej,

i keď nie výraznejšej disparite na výživnom v neprospech navrhovateľa, keď tento podiel stanovil vo vzťahu k nemu v rozsahu 55%, a ktorý aj odvolací súd považuje za správny, spravodlivo zohľadňujúci v zodpovedajúcej miere vyššie uvedené špecifické okolnosti posudzovanej veci, vo svetle ktorého následne bolo potrebné aj zistené náklady potrebné na vynaloženie zabezpečenia potrieb nesv. G. v pomere k výške výživného navrhovateľa a dôvodnosti prípadnej jeho zmeny posudzovať.

47. Nemožno pochybovať vychádzajúc zo zistených skutočností, že príjem G. spočívajúci v poberanom invalidnom dôchodku síce možno hodnotiť ako zmenu pomerov na jej strane, avšak na zabezpečenie všetkých jej potrieb (teda nielen základných, ale tiež ďalších odôvodnených) rozhodne nepostačuje. Keďže príjem navrhovateľa nepochybne umožňuje, aby sa mierou zodpovedajúcou, v konkrétnosti v rozsahu ustálených 55% na týchto podieľal, zodpovedať zostala otázka, či v rozhodnom období (od podania návrhu do rozhodnutia) tieto vo finančnom vyjadrení zodpovedajú výške jeho doposiaľ určenej vyživovacej povinnosti a či túto vo svetle poberaného invalidného dôchodku G. zásadnejším spôsobom v navrhovateľom požadovanom smere (v zmysle dôvodnosti jej zníženia) nie sú spôsobilé ovplyvniť.

48. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že náklady G., ktoré presahujú jej príjem z invalidného dôchodku, boli výraznejšie nižšie iba v období od apríla 2016 do 31.08.2016, a následne v príčinnej súvislosti o.i. s jej umiestnením do denného stacionára zaznamenali a kontinuálne aj naďalej zaznamenávajú nárast. Zatiaľ čo príjem G. z invalidného dôchodku bol do 31.12.2016 v sume 319,50 eur, jej výdavky na všetky jej vyčíslené a odôvodnené potreby boli za obdobie od apríla 2016 do augusta 2016 v sume 557,71 eur mesačne, z čoho je zrejmé, že po odpočítaní príjmu G. od jej výdavkov zostávala čiastka 238,21 eur mesačne, ktorú musia pokryť rodičia.

49. Správne teda vychádzajúc z vyššie uvedených zistení, spočívajúcich v tom, že v uvedenom období boli reálne zjavne náklady G. nižšie, čo sa v dôsledku poberaného invalidného dôchodku premietlo tiež do nižšej čiastky, ktorej úhrada dopadá na navrhovateľa, preto bolo opodstatneným v tomto období pre túto zmenu pomerov čiastočne znížiť výživné navrhovateľa, pričom zníženú sumu 130,- eur mesačne, čo predstavuje z celkovej sumy 238,- eur mesačne podiel cca 55% aj odvolací súd považuje za primeranú, plne v možnostiach navrhovateľa, na ktorého strane od doby posledného rozhodnutia o výživnom nebola zaznamenaná taká zmena, ktorá by opodstatňovala zníženie jeho vyživovacej povinnosti aj nad uvedený rozsah a na druhej strane v prospech neho spravodlivo zohľadňujúci fakt, že výdavky G. za dané obdobie skutočne boli nižšie, ktoré znížené výživné nemožno posúdiť vo vzťahu k nej ako znižujúce kvalitu a úroveň zabezpečenia starostlivosti o ňu. Nad rámec tohto obdobia s poukazom na nárast nákladov G., ako aj určujúce kritériá na strane navrhovateľa (nárast príjmu, výška splátky úveru, zbavovanie sa majetku), nemožno dôvodne dospieť k záveru o opodstatnenosti zmeny výživného (v zmysle jeho zníženia) zo strany navrhovateľa. Súd prvej inštancie svojim rozhodnutím reflektoval na zistenú zmenu pomerov v čase jeho rozhodovania a vychádzajúc z nej aj správne ustálil len čiastočnú dôvodnosť zníženia výživného navrhovateľovi.

50. Pokiaľ prostredníctvom odvolacích námietok tak nesv. G. prostredníctvom opatrovníčky, či samotný navrhovateľ namietali nesprávnosť tohto rozhodnutia (na jednej strane G. v časti zníženia vyživovacej povinnosti namietajúc, že pomer podieľania sa jej matky na výživnom vzhľadom na to, že sa o ňu stará, či poukazujúc na závažnosť svojho zdravotného stavu by mal byť oveľa nižší, v dôsledku čoho nie je dôvodným výživné navrhovateľovi znížovať, na strane druhej navrhovateľ namietajúc správnosť rozhodnutia v celom jeho rozsahu tvrdiac, že čiastka o ktorú bolo výživné znížené je len „kozmetickou úpravou“, ťažiskovo však poukazujúc na životnú úroveň matky G., príjmy jej manžela, ktoré tvoria BSM s matkou G., ich nadštandardný životný štýl a majetkové zabezpečenie, ktoré je neporovnateľne vyššie ako jeho, ktoré skutočnosti sa mali premietnuť podľa jeho názoru do výšky výživného matky v zmysle jej zvýšenia, ako aj výšky jeho výživného v zmysle jeho zníženia, tak vyššie uvedené námietky oboch odvolateľov odvolací súd posúdil ako v celom rozsahu nespôsobilé privodiť v prospech ktoréhokoľvek z nich v ním namietaných častiach priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

51. Obaja odvolatelia totiž opomínajú zásadný fakt, že súd v konaní o výživnom plnoletého dieťaťa skúma predpoklady na určenie (zmenu) vyživovacej povinnosti zásadne medzi účastníkmi právneho vzťahu, t.j. osobou povinnou platiť výživné a osobou oprávnenou z vyživovacej povinnosti, teda v konkrétnostiach posudzovanej veci medzi navrhovateľom a G., keďže predpoklady k tomu posudzuje voči každej povinnej osobe z výživného samostatne v tom ktorom konaní, vedenom z jeho podnetu, či voči nemu. Preto tvrdené skutočnosti o tom, že matka by si vzhľadom na svoju životnú úroveň a príjmy

dosahované prostredníctvom jej manžela mala plniť vyživovaciu povinnosť v komfortnejšom rozsahu, či podľa odvolania oprávnenej osoby v obmedzenejšom rozsahu, nie sú dôvodné. Z pohľadu posudzovanej veci vzhľadom na účastnú osobu povinnú a oprávnenú je teda rozhodujúcim, či na ich strane došlo k takej zmene pomerov, ktorá by odôvodňovala zmenu určenej vyživovacej povinnosti vychádzajúc zo zadefinovaného pomeru, akým by sa vzhľadom na okolnosti mal navrhovateľ na výživnom dôvodne podieľať, pokiaľ tomu samozrejme nebránia jeho osobné, majetkové a finančné pomery, k akému záveru v posudzovanej veci nebolo možné dospieť. Príjem manžela matky, či ich životná úroveň ako rodiny, nemôže mať za následok diskvalifikáciu navrhovateľa platiť výživné v na neho pripadajúcej miere, pretože niet racionálneho, zákonného, ani morálne udržateľného dôvodu, pre ktorý by túto jeho povinnosť mala suplovať matka G., bez ohľadu na jej manželom sprostredkované majetkové zabezpečenie o to viac, že zo strany navrhovateľa ide o jediný spôsob, akým sa na plnení rodičovských povinností voči tomuto svojmu dieťaťu a podieľa. Ako správne uviedol súd prvej inštancie, výška príjmu rodiča, ktorý má dieťa v osobnej starostlivosti, či výška príjmu jeho manžela, o výške vyživovacej povinnosti medzi v tomto konaní vystupujúcim druhým rodičom (navrhovateľom) a jeho plnoletou dcérou nerozhoduje. Ide len o faktory s okrajovým vplyvom na výšku výživného, spolupôsobiace s ostatnými rozhodujúcimi určujúcimi kritériami, slúžiace hlavne na ochranu dieťaťa a o to viac, ak je ťažko zdravotne postihnuté a to za účelom zistenia, či druhý rodič z hľadiska svojich pomerov je spôsobilý finančný podiel na neho pripadajúci na potrebách G. naplniť, aby tak bola ako osobitne zákonom chránená z hľadiska svojich potrieb zabezpečená. Samotné osebe nie sú teda pomery matky rozhodujúcimi, z ktorého dôvodu predstava navrhovateľa, že pôvodná výška, či ďalšie zvýšenie príjmu manžela matky, či ich komplexné majetkové pomery sú spôsobilé k záveru o dôvodnosti nad priznaný rozsah ponížiť výživné jemu ako povinnému rodičovi, je iluzórnou, pretože ho ani v najmenšom nezbavujú zodpovednosti za adekvátne si plnenie vyživovacej povinnosti vo finančnom vyjadrení v zásade v rovnakej miere ako druhého rodiča, v konkrétnostiach posudzovanej veci i keď nie zásadnejšom rozsahu, ale na strane navrhovateľa o niečo vyššieho, čo je odôvodnené už v predchádzajúcich častiach rozhodnutia uvádzanými skutočnosťami majúcimi pôvod v ochorení dieťaťa a starostlivosti oň, čo by nebolo spravodlivé do tejto miery nezhodnotiť. Na strane druhej by však nemohlo byť udržateľným, aby náklady na potreby G. (čo odvolací súd uvádza vo vzťahu k odvolacím námietkam oprávnenej týkajúcim sa časti zníženia výživného) hradil prakticky až na nepatrnú časť len navrhovateľ a to napriek starostlivosti matky o G., keďže pomery matky z plnenia si vyživovacej povinnosti vo finančnom vyjadrení túto vo vzťahu k G. rozhodne nediskvalifikujú a teda niet dôvodu, nezmeniť výšku výživného adekvátne k zmene (zníženiu) nákladov na potreby G. v rozhodnom priznanom období.

52. K odvolacej argumentácii navrhovateľa o tom, že výška na neho pripadajúceho výživného je neprímeraná, odvolací súd uvádza, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe, by sa výživné zamestnaného rodiča na dieťa malo pohybovať v rozpätí 20 - 30 % jeho priemerného čistého mesačného príjmu (samozrejme s možnosťou rôznych modifikácií najmä v závislosti na počte vyživovacích povinností, či potrebách jednotlivých výživou oprávnených, ale aj povinných osôb), pričom v posudzovanej veci s prihliadnutím na príjem G., je výška jeho vyživovacej povinnosti len v rozsahu cca 15% jeho príjmu a hornú hranicu 30% dosahuje len s pripočítaním výživného aj na syna O.. Zo skutočností zistených ohľadom príjmov a majetkových pomerov navrhovateľa súdom prvej inštancie je zrejmé, že osobné, majetkové a zárobkové pomery navrhovateľa ako povinného, sú odrazom spôsobu jeho života a náhľadu na plnenie si tejto svojej vyživovacej povinnosti a celkovo rodičovskej (ne)zodpovednosti voči svojmu ťažko zdravotne postihnutému dieťaťu. Jeho argumentácia finančnou a majetkovou situáciou, nákladmi o.i. v podobe splátok hypotekárneho úveru je z hľadiska spravodlivého usporiadania vzťahov medzi účastníkmi neudržateľnou za súčasného zistenia, že len splátka hypotekárneho a spotrebného úveru, na ktorú poukazoval a ktorého úveru je spoludlžníkom (362,94 eur mesačne) je o 100% vyššia ako výška mesačného výživného v prospech G., pričom nehnuteľnosť, na zakúpenie ktorej bol tento použitý, je vo výlučnom vlastníctve jeho manželky, identicky ako aj zistené zbavenie sa majetku nezanedbateľnej hodnoty v prospech svojej terajšej manželky a jej dcéry, dôvodne indikujú k záveru, že ide o snahu v čo najväčšej miere sa diskvalifikovať z plnenia si zodpovedajúcej vyživovacej povinnosti voči svojim deťom a tiež tieto diskvalifikovať z prípadných dedičských práv na tomto majetku, čo je o to viac neakceptovateľné vo vzťahu k G., ktorá vzhľadom k svojmu zdravotnému stavu pravdepodobne nikdy nebude schopná si zabezpečiť svoje potreby, za ktorého stavu by každý, čo len trochu zodpovedný rodič vytvoril pre ňu do budúcnosti (na čas, keď sám už nebude zárobkovo činný) určitú majetkovú zábezpeku, ktorá by k tomuto účelu bola určená a ktorá by jej kvalitatívne pozitívne mohla ovplyvňovať jej život. Je potrebné si totiž uvedomiť, že nie manžel matky, ale jej otec je v tomto smere rodičovskou zodpovednosťou a zákonom viazaný. A zatiaľ čo

matka si svoju rodičovskú úlohu nepochybne zodpovedne plní, navrhovateľ ako druhý rodič sa zbavuje majetku, ktorý by mohol na tento účel slúžiť jeho prevodom na jeho terajšiu manželku a dieťa, voči ktorému žiadnu vyživovaciu povinnosť nemá. Za týchto okolností aj námietka, že v jeho prospech by mala byť zohľadnená splátka úveru na nehnuteľnosť, ktorú vlastní len jeho manželka dôvodiac, že si tým on zabezpečuje bývanie je nekorektná a ani prostredníctvom nej nie je možné dosiahnutie zbavenia sa vyživovacej povinnosti voči G. do ním požadovanej výšky, prakticky nevýznamne väčšej, ako je minimálne výživné. Navrhovateľ je v produktívnom veku, ním uvádzaný príjem zodpovedá doposiaľ určenej vyživovacej povinnosti, ako aj odôvodneným potrebám G.. S ním tvrdenými ďalšími životnými nákladmi na jeho strane sa zodpovedajúcim a správnym spôsobom vysporiadal súd prvej inštancie v bodoch 36-38 odôvodnenia, na ktoré v podrobnostiach odvolací súd poukazuje, aby tieto nadbytočne neopakoval a s posúdením (ne)dôvodnosti ktorých sa plne identifikuje.

53. Nedôvodne v nadväznosti na vyššie uvedené navrhovateľ tiež namieta výšku a zloženie jednotlivých súdom prvej inštancie uznaných mesačných pravidelných a nepravidelných výdavkov na zabezpečenie potrieb G. tvrdiac, že sú nereálne, nadsadené, nehospodárne, či duplicitné a presahujú v ich vyčíslení (691,24 eur) niekoľkonásobne obvyklé náklady bežnej populácie na jednu osobu. Predovšetkým je potrebné uviesť, že tieto námietky voči špecifikovaným a uznaným nákladom prakticky v celej ťažiskovej časti už boli predmetom posudzovania súdom prvej inštancie a jeho závery, s ktorými sa odvolací súd plne identifikuje, sú obsiahnuté v bodoch 31-35 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Nad rámec nich odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že ťažisková časť uznaných nákladov má pôvod práve v špecifikách G. spojených s jej ochorením a nespornou snahou jej matky kvalitatívne nastaviť pre ňu také životné podmienky, ktoré v limitoch ochorenia ktorým trpí, jej umožnia žiť dôstojný a pestrý život, keďže nie je žiaden dôvod, pre ktorý by jej potreby mali byť obmedzované (a to tiež vo finančnom zmysle) oproti potrebám jej zdravých rovesníkov, pokiaľ pomery povinnej osoby poskytnutie takéhoto štandardu dovoľujú, čomu v prípade navrhovateľa tak nepochybne je. Snaha porovnávať výšku nákladov jedinca bežnej populácie s potrebami G. nie je náležitá, pretože ona vzhľadom na svoje ochorenie a zvýšené výdavky na dôstojný život a zabezpečenie starostlivosti o ňu, nie je s bežným, teda zdravým jedincom v tomto smere porovnateľná. V tomto bode je potrebné ale uviesť, že z rámca rodičovskej zodpovednosti u bežnej populácie sa ale zásadným spôsobom vymyká práve konanie navrhovateľa, ako rodiča, ktorý prostredníctvom zbavenia sa majetku (tiež prevodom na dieťa, ktorému nie je rodičom), sa zjavne snaží dosiahnuť diskvalifikáciu G. podieľať sa na jeho životnom štandarde a zabezpečiť jej dôstojné podmienky pre život, ktorému konaniu z hľadiska ním produkovaných odvolacích námietok rozhodne nemôže byť poskytnutá právna ochrana. Pokiaľ životná úroveň navrhovateľa dovoľuje také veľkorysé kroky, akými sú prevzatie spolupovinnosti splácať úver v mesačných splátkach predstavujúcich dvojnásobok výšky výživného pre G. bez protihodnoty spoluvlastníctva k nehnuteľnosti, ktorá bola prostredníctvom neho nadobudnutá, či prevod majetku nezanedbateľnej hodnoty na osoby, ktoré zjavne svojou prácou sú schopné si svoje potreby na rozdiel od G. zabezpečiť, niet najmenšieho dôvodu pre pochybnosť, že nastavená výška výživného nie je vo vzťahu k jeho vlastnej dcére ničím neštandardným, presahujúcim možnosťami navrhovateľa a vo svetle týchto jeho krokov je spochybňovanie príkladom takých výdavkov G. ako nákup perníčkov pri nástupe do denného stacionára v rámci jej začleňovania do kolektívu, či potreba zakúpenia druhej zimnej bundy, či nákladov na pracie prášky skutočne absurdným a nekorektným.

54. Zostávajúce ťažiskové hmotnoprávne odvolacie námietky navrhovateľa smerovali voči tej časti rozhodnutia, ktorou bol zamietnutý jeho návrh na zníženie výživného tiež v období od priznania invalidného dôchodku G. (20.7.2013) do podania návrhu tvrdiac, že záver súdu, že súd nemôže zmeniť rozhodnutie o výživnom aj za čas pred podaním návrhu na zníženie výživného na plnoleté dieťa nemá oporu v zákone (§ 77 Zákona o rodine), je odklonom od judikatúry vyšších súdov, ako aj ústavného súdu (odkazoval na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 13Co/863/2014 zo dňa 02.12.2014, tiež na uznesenie KS Žilina sp. zn. 6CoP/48/2016 zo dňa 14.12.2016, rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 473/2012 zo dňa 18.09.2012). Poukazom na ust. § 157 CMP a princíp právnej istoty (čl. 2 ods. 2 CSP) mal za to, že súd prvej inštancie opomenul, že povinný je pri zmene pomerov oproti poberateľovi výživného v objektívnej nevýhode, často krátko sa dozvie o zmene pomerov odôvodňujúcich zmenu vyživovacej povinnosti až neskôr, ako tomu bolo aj v tejto veci, keď opatrovníčka dieťaťa plne zamlčala skutočnosť poberania invalidného dôchodku dieťaťom.

55. Posúdením rozhodujúcich skutočností odvolací súd dospel k záveru, že ani v tomto smere produkované odvolacie námietky nie sú spôsobilé k zmene napadnutého rozhodnutia ani v tejto odvolaní dotknutej časti.

56. Rozdielnosť rozhodnutí (a tiež judikatórnych) v skutkovo rovnakých, či podobných veciach, je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému, resp. každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva. V tomto smere z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že vývoj právnych názorov všeobecných súdov v právne obdobných prípadoch nemožno automaticky stotožňovať s porušením základného práva na súdnu ochranu, pokiaľ je prípadná odlišnosť týchto právnych názorov založená na racionálnej argumentácii (bližšie pozri nálezy Ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 325/2016 <<http://merit.slv.cz/III.US325/2016>>).

57. V posudzovanej veci súd prvej inštancie svoje zamietajúce rozhodnutie v tejto jeho časti založil na takej interpretácii zákonného ustanovenia § 77 ods. 1 Zákona o rodine, podľa ktorej časové hľadisko, od ktorého možno uplatniť zmenu výšky výživného u plnoletých detí, je determinované dňom začatia súdneho konania. Súd prvej inštancie vyložil obsah pojmu „priznanie výživného“, uvedeného v ust. § 77 ods. 1 Zákona o rodine tak, že tento pojem nezahŕňa iba samotné určenie vyživovacej povinnosti, ale aj priznanie zvýšenej, prípadne zníženej sumy výživného a pokiaľ v ust. § 77 ods. 1 Zákona o rodine v prípade priznania výživného na plnoleté deti je aplikovaná zásada, že právo patrí bdelym, nemožno túto aplikovať len vo vzťahu k oprávnenému z vyživovacej povinnosti bez rovnakej aplikácie vo vzťahu k povinnému z vyživovacej povinnosti, a to najmä s poukazom na skutočnosť, že v prípade posudzovania dôvodnosti návrhu na zníženie vyživovacej povinnosti súd posudzuje všetky okolnosti tak na strane povinného rodiča, ako aj plnoletého dieťaťa. Pri takomto výklade je potom možné priznanie výživného spätne na dobu troch rokov odo dňa začatia konania iba v prípade maloletých detí, o ktorý prípad v posudzovanej veci nešlo. Preto súd prvej inštancie rozhodoval o priznaní v zmysle zníženia výživného iba za čas odo dňa začatia súdneho konania, t.j. od 25.04.2016, a pokiaľ sa jedná o obdobie predchádzajúce tomuto dňu, návrh na zníženie výživného za obdobie od 20.07.2013 do 24.04.2016 zamietol.

58. Súdom prvej inštancie zvolenej argumentácii podľa názoru odvolacieho súdu nemožno nič z hľadiska jej racionálnosti, dostatočnosti, či vo svetle naplnenia zmyslu a účelu ochrany záujmov detí, ako osobitne zákonom chránených subjektov nič vytknúť. Pokiaľ by totiž len samotné plnoleté dieťa, ako osoba oprávnená z vyživovacej povinnosti (a osobitne chránená zákonom tak na vnútroštátnej, ako aj na medzinárodnej úrovni), malo byť limitované pri priznaní výživného (v zmysle jeho určenia) momentom podania návrhu so zreteľom na to, že má byť ono samotné strážcom svojich práv, pri absencii určenia totožného časového ohraničenia u osoby povinnej v prípade uplatnenia zníženia výživného (teda nároku vyznievajúceho v neprospech dieťaťa), podľa názoru odvolacieho súdu by bol založený nerovnovážny, v neprospech samotného dieťaťa nastolený stav, ku ktorému úmysel zákonodarcu vo svetle ochrany jeho práv zrejme nesmeroval.

59. Ani poukaz navrhovateľa na rozhodnutia iných odvolacích súdov a tiež ústavného súdu, zaoberajúcich sa časovým hľadiskom, od ktorého je možné uplatňovať zmenu vyživovacej povinnosti nie sú spôsobilými k odlišnému, v prospech neho vyznievajúcejmu rozhodnutiu.

60. Pravdou je, že kasačná záväznosť viaže všeobecný súd, ktorý vo veci konal, a to najmä v prípade, keď nedošlo k zmene právnej úpravy, ani k zmene skutkových okolností a odvolací súd, najvyšší súd, či ústavný súd vo veci rozhodol meritorne a svoj právny názor jednoznačne formuloval.

61. V konkrétnostiach posudzovanej veci však treba uviesť, že ani jedno z navrhovateľom uvádzaných rozhodnutí (či už odvolacích súdov, či ústavného súdu) nie je kasačným rozhodnutím v posudzovanej veci. Pokiaľ ide o uvádzané rozhodnutia iných odvolacích súdov (KS Banská Bystrica pod sp.zn. 13Co/863/2014 zo dňa 02.12.2014, tiež uznesenie KS Žilina sp. zn. 6CoP/48/2016 zo dňa 14.12.2016,) nejde o rozhodnutia judikatórne a právne závery v nich vyslovené, nie sú pre súd prvej inštancie záväznými.

62. Pokiaľ odvolateľ tvrdí, že súd prvej inštancie sa svojim rozhodnutím odklonil od konštantnej judikatúry vyšších súdov (vychádzajúc z obsahu odvolania majúci na mysli najvyšší súd a ústavný súd), ani v tomto smere jeho námietkam nemožno priznať relevanciu. Najvyšší súd SR vo svojom uznesení zo dňa 6. marca 2017, sp. zn. 3 Cdo 6/2017 vyložil pojem „ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu“ tak, že táto je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách, alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali. Odvolateľ však žiadne rozhodnutie najvyššieho súdu napíňajúce vyššie uvedenú charakteristiku judikatórneho rozhodnutia, majúceho pôvod v špecifikách posudzovanej veci v konkrétnostiach neoznačil.

63. Navrhovateľ tiež poukazuje na to, že súd prvej inštancie nerešpektoval právny názor vyslovený ústavným súdom a teda, že napadnuté rozhodnutie je odklonom od právneho názoru ktorý zaujal Ústavný súd SR vo svojom uznesení zo dňa 18.9.2012 sp.zn. IV. ÚS 473/2012, v zmysle ktorého je možné žiadať o zmenu vyživovacej povinnosti od zmeny pomerov, teda aj za obdobie pred podaním návrhu. Ani vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu nejde predovšetkým o kasačnú záväznosť rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky v posudzovanej veci, čo však nevylučuje precedenčné pôsobenie tohto rozhodnutia v obdobných veciach, pokiaľ ústavný súd svoj právny názor jednoznačne formuloval. Vychádzajúc z obsahu citovaného rozhodnutia, ktorým bola ako nedôvodná odmietaná ústavná sťažnosť, je síce pravdou, že ústavný súd pripustil (pokiaľ ide o možnosť žiadať zmenu vyživovacej povinnosti v podobe jej zníženia od zmeny pomerov, a nie až od podania návrhu za predpokladu, že návrh na začatie konania z časového hľadiska nasledoval až po zmene pomerov, možnosť aj takej interpretačnej alternatívy ust. § 77 ods. 1 a § 78 ods. 1 Zákona o rodine, že tieto neobsahujú osobitnú úpravu doby, na ktorú možno uplatniť zmenu pôvodného rozhodnutia v prípade, ak sa navrhuje zrušenie, prípadne zníženie vyživovacej povinnosti. Z použitej formulácie je však zrejmé, že nevylúčil možnosť inej interpretačnej alternatívy uvedených ustanovení, k naplneniu čoho došlo tiež v posudzovanej veci, samozrejme za riadneho argumentačného zdôvodnenia zo strany súdu prvej inštancie, ku ktorému výkladu sa odvolací súd tiež priklonil. Preto nedôvodne navrhovateľ namietal, že súd prvej inštancie svojim rozhodnutím porušil princíp právnej istoty zakotvený v čl. 2 ods. 2 CSP. Naopak, dôsledne sa riadil povinnosťou poskytnúť zvýšenú ochranu subjektu, ktorému ju zákon priznáva, v tomto prípade nielen dieťaťu ako takému, ale dieťaťu, ktoré je navyše ťažko zdravotne postihnuté s následkom pozbavenia spôsobilosti na právne úkony a prostredníctvom ním zvolenej interpretácie zákona mu zaručil účinný prístup k spravodlivému súdnemu rozhodnutiu, reflektujúcemu na špecifické okolnosti posudzovanej veci.

64. K uvedenej otázke odvolací súd vzhľadom na špecifické okolnosti posudzovanej veci považuje za potrebné tiež uviesť, že akceptovanie navrhovateľom požadovanej interpretácie zák. ust. § 77 ods. 1 a § 78 Zákona o rodine v spojitosti s ust. § 157 CMP, by mohlo viesť k povinnosti nesv. G. vrátiť otcovi výživné v časti, o ktorú by bolo toto ponížené za pomerne rozsiahle obdobie od doby priznania jej invalidného dôchodku do podania návrhu (cca o niečo menej ako tri roky), pri súčasnej existencii nespornej skutočnosti, že G. nie je a s vysokou pravdepodobnosťou nikdy ani nebude, napriek svojej plnoletosti sama spôsobilá sa živiť a tak jej potreby môže pokrývať len poberaný invalidný dôchodok, doplnený výživným od rodičov. Odvolací súd preto považuje za potrebné ozrejmiť navrhovateľovi ako otcovi, že nie voči matke G. (ktorej majetkové pomery sú zjavnou motiváciou jeho úsilia domôcť sa zníženia výživného voči ťažko zdravotne postihnutej dcére aj nad rámec priznaného obdobia), ale výlučne voči svojmu dieťaťu by reálne jeho vrátenie musel uplatniť, čo by kvalitatívne nepochybne možnosť uspokojovania jej potrieb negatívne ovplyvnilo, pokiaľ by to matka, ktorá však takúto povinnosť jednoznačne nemá, nezasuplovala. Reálna náprava otcom tvrdeného porušenia práva na jeho strane v podobe ním požadovaného a prípadne priznaného zníženého výživného, by tak automaticky mala za následok závažný zásah do sféry jeho ťažko chorého dieťaťa, čo vo svetle tak imperatívu dobrých mravov, ako aj ochrany práv dieťaťa o to viac, že toto je ťažko zdravotne postihnuté, nemôže obstať, pretože by to bolo v rozpore s materiálnym poňatím výkonu spravodlivosti. Navrhovateľom podsúvanú spravodlivosť voči nemu totiž nemožno vzhliadať v jeho tvrdení, že udržateľný dôvod pre priznanie mu nároku na zníženie výživného aj za tri roky späťne pred podaním návrhu možno vidieť v tom, že nemal vedomosť, resp. že matka G., ktorá sa o ňu stará, ho neinformovala skôr o tom, že došlo k zmene pomerov na strane G. priznaním jej invalidného dôchodku. Vychádzajúc totiž z elementárneho predpokladu vedomosti navrhovateľa o zdravotnom stave jeho dcéry v zmysle poznania ťažiskových diagnóz, ktorými táto od detstva trpí, ktoré ju zjavne diskvalifikujú k zaradeniu sa do riadneho plnohodnotného pracovného procesu, ako aj vzhľadom na dosiahnutý vek v uvedenom období, pri minimálnom záujme o ňu, musel priznanie jej invalidného dôchodku predvídať. Pokiaľ by jeho vzťah reálne zodpovedal štandardnému vzťahu rodiča k dieťaťu, ktorý subsumuje riadne podieľanie sa na živote dieťaťa, i keď plnoletého, ale vzhľadom na svoj zdravotný stav odkázaného starostlivosťou na svojich rodičov a pokiaľ by túto v celom rozsahu neponechával na pleciah matky, ale na živote svojho

dieťaťa sa riadne podieľal, nepochybne by o rozhodujúcich skutočnostiach v živote svojho dieťaťa mal a jednoznačne aj z hľadiska svojej rodičovskej zodpovednosti aj musel mať plnú vedomosť. Jeho pasivitu v tomto smere nemožno teda v prospech neho preklenúť prostredníctvom tvrdení o nevedomosti spomínanej skutočnosti a právo dieťaťa tak aj týmto spôsobom porušiť.

65. Povinnosťou súdu je vždy rozhodnúť spravodlivo, berúc zreteľ na všetkých, ktorých sa rozhodnutie týka. V rozhodnutí Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 2221/2007, sa uvádza: „Soud musí nejen respektovat právo, ale aj jeho výklad a aplikace musí směřovat k výsledku spravedlivému. Právo musí být především nástrojem spravedlivosti, nikoli souborem právních předpisu, které jsou mechanicky a formalisticky aplikovány bez ohledu na smysl a účel toho kterého zájmu chráneného příslušnou normou“, čím sa odvolací súd (tiež súd prvej inštancie) dôsledne spravoval.

66. V konečnom dôsledku bolo napádané, avšak len formálne, teda bez konkretizovania odvolacích výhrad, rozhodnutie tiež v časti o náhrade trov konania (výrok III.), o ktorých súd prvej inštancie rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu.

67. Podľa § 52 CMP žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

68. Podľa § 55 CMP súd môže náhradu trov konania priznať aj vtedy, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé.

69. V mimosporových konaniach upravených CMP platí vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení zásada, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, čo znamená, že každý z účastníkov si teda sám znáša svoje trovy, ktoré v konaní platil. CMP obsahuje z tejto zásady aj výnimku a to v zmysle § 55, umožňujúceho náhradu trov konania priznať, ak je to spravodlivé s ohľadom na okolnosti prípadu, pričom zákon nekonkretizuje, komu môže súd podľa tohto ustanovenia náhradu trov konania priznať. Zákonodarca konštatoval, že materiálny korektív spravodlivého požadovania náhrady trov konania môže súd použiť vo všetkých typoch mimosporových konaní, zároveň je však potrebné zdôrazniť, že pre aplikáciu ustanovenia § 55 CMP nie je nevyhnutným predpokladom úspech v konaní.

70. S poukazom na vyššie uvedené teoretické východiská, súd prvej inštancie rozhodol správne o nároku na náhradu trov konania v zmysle § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, keďže nezistil dôvod na aplikáciu výnimky v zmysle § 55 CMP, ktoré závery v konkrétnostiach odvolateľa ani nespochybňovali, a existenciu takýchto okolností ani jeden z odvolateľov vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania v podaných odvolaniach ani neuvádzal.

71. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil za použitia ust. § 387 ods. 1 CSP. Ani jeden z odvolateľov neuviedol vo svojom odvolaní žiadne rozhodujúce skutočnosti, ktoré by už neboli predmetom posudzovania súdom prvej inštancie a ktoré by boli spôsobilé k odlišnému, v prospech odvolateľov spôsobilému rozhodnutiu.

72. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenie o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

73. Podľa § 453 ods. 1 CSP ustanovenie o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú primerane aj na dovolacie konanie.

74. Podľa § 453 ods. 3 CSP ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu, alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania.

75. Keďže odvolací súd nezistil dôvod na aplikáciu výnimky v zmysle § 55 CMP ani pokiaľ ide o trovy odvolacích konaní a dovolacieho konania, o týchto rozhodol podľa § 396 CSP v spojení s § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konaní tak odvolacích, ako ani dovolacieho konania.

76. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerov hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).